

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΤΖΟΕ ΝΤΙΚ

4

Η ΑΚΤΙΝΑ ΤΟΥ
ΟΛΕΘΡΟΥ

Μέσα στο χαλύβδινο κλουβί...

Ο ΤΖΟΕ ΝΤΙΚ ό θρυλικός ντέτεκτιβ και άπρόμητος καιουργοκνηγός δρισκόταν σέ τραγική θέση. Είχε φτάσει στό καταφύγιο «Πράσινος Πιγκούινος» προσπαθώντας ν' ανακαλύψη τή ίχνη του «κουτσού σατανά» του άρχηγόκακτερ Μάικλ Κέρτις κι έπεσε, πριν καλά-καλά τó αντίληφθί, σέ μία

διαβολική παγίδα άπ' όπου ήταν σχεδόν βέβαιο πώς δέν θά κατάφερνε νά ξεφύγη (*). Φτάνοντας στόν «Πράσινο Πιγκούινος», έγινε αντίληπτός άπ' τούς συμμορίτες, πράγμα που τόν συνέφερε. Γι' αυτό, διασχίζοντας έναν μισοσκότεινο διάδρομο που υπήρχε στό

(*) Διάβασε τó προηγούμενο τεύχος τών περιπετειών του Τζόε Ντικ που έχει τόν τίτλο «Τό Αίνιγμα του Γαλάζιου Τραίνου».

πίσω μέρος του καταφυγίου αυτού, τρύπωσε σε μία ανοιχτή πόρτα που βρέθηκε μπροστά του. Την στιγμή όμως ακριβώς που νόμιζε πως είχε ξεγελάσει τους κακούργους έγινε κάτι που έμοιαζε σαν ένα πλήγμα προς τον θάνατο. Οι συμμοριτές που τον κυνηγούσαν έβαλαν σε κίνηση ένα μοχλό. Το πάτωμα του δωματίου μέσα στο οποίο βρισκόταν ο Τζόε Ντίκ υπεχώρησε κάτω απ' τα πόδια του κι' ο θρυλικός ντέκετιβ ένοιωσε να πέφτη στο κενό. "Άκουσε περιπαικτικά γέλια και κοροϊδευτικά λόγια και το κορμί του βρόντησε βαιρεία στο δάπεδο ενός τσιμεντένιου υπογείου. "Υστερα το πάτωμα ξαναγύρισε στη θέση του και μία βαρεία και καταθλιπτική σιωπή τον τύλιξε. Καταπνίγοντας τους πόνους που τον βασάνιζαν κατάφερε να σηκωθεί όρθος. Το βλέμμα του προσπάθησε να ξεχωρίσει τις διαστάσεις του υπογείου αυτού τάφου μέσα στον οποίο βρέθηκε τόσο ξαφνικά αιχμηρόλωτος αλλά δε μπόρεσε. Το σκοτάδι ήταν πηχτό. Άνοιξε το φανάρι του. Άρχισε να εξετάζει τα τοιχώματα του υπογείου. Ήταν από γάλυβα και πουθενά δε μπορούσε να ξεχωρίσει κανένα ανοίγμα. Βρισκόταν φυλακισμένος σ' ένα σιδερένιο κλουβί που ήταν μέσα στη γη. Και όμως κάπου έπρεπε να υπάρχει μια πόρτα. Χτύπησε σε διάφορα σημεία του τοίχου προσπαθώντας να μαντέψει ά-

πό τον ήχο τί βρισκόταν πίσω από το γάλυβα. Ή διαπίστωσε όμως που έκανε ήταν αποκαρδιωτική. Πίσω από τον τοίχο άκουσε ένα παράξενο θόρυβο, κάτι σαν βουητό ενός καταρράχτη. Μπερδεμένοι με το βουητό αυτό άκούγονταν ρυθμικοί πνιχτοί κρότοι σαν κάποιο ισχυρό μηχανήμα να δούλευε κάπου εκεί κοντά. Μια υπόνοια πέρασε απ' το μυαλό του και άναρρίγησε. "Ο «Πράσινος Πιγκουίνος» βρισκόταν κοντά στη θάλασσα. Τούτο το υπόγειο λοιπόν έπρεπε να είναι πλάι στη θάλασσα. "Ίσως και κάτω απ' την επιφάνειά της. Οι συμμοριτές είχαν βάλει σε κίνηση κάποιο μηχανήμα, μια άναρροφητική αντλία κατά πάσαν πιθανότητα. Και αυτή η άναρροφητική αντλία θα άραχιζε ύστερα από λίγο να στέλνη, από κάποιο άνοιγμα, που τώρα προς το παρόν, δέν φαινόταν, καταρράχτες θαλασσινού νερού. Του προετοίμαζαν ένα φριχτό θάνατο. Θά τον έπνιγαν μέσα στο σιδερένιο αυτό κλουβί. Θράμβοι παγωμένοι ιδρώτα ανάβλυσαν στο μέτωπό του. Και ξαφνικά έγινε αυτό που είχε μαντέψει. Άκουσε ένα μεταλλικό ξερό κρότο. "Υστερα, από ένα άνοιγμα που σχηματίστηκε στη δεξιά πλευρά του τοίχου, τρία μέτρα πάνω από το κεφάλι του, είδε έναν καταρράχτη νερού να πέφτη με πάταγο μέσα στο δωμάτιο. Ήταν χαμέ-

‘Ο Ρούντυ ετοιμάζεται
ανά δειρή πάλι κάποιον...»

Η ΛΥΝΤΙΑ ΤΟΡΕΝ (*)
πριν καλά - καλά προσ-
γειωθεί το αεροπλάνο
ήταν έτοιμη. Με το μικρό σάκ
-δουαγιάζ στο χέρι, βγήκε
στην πλατφόρμα προσγειώσε-
ως και με το βλέμμα της ανα-
ζήτησε τον Τζόε Ντίκ. Πριν
μπή στο αεροπλάνο του είχε
στείλει ένα τηλεγράφημα από
το Σόν Φραντζίσκο. «Έμαθα
από επιθεωρητήν Τόρενσον πε-
ριπέτειάν σου εις Γαλάζιο Έξ
πρές. Άνησυχώ διά την υγεί-
αν σου. Άναχωρώ αύθημερόν
διά Νέαν Ύορκην. Λύντια».
Άνάμεσα σέ κείους που πε-
ρίμεναν τους ταξιδιώτες δέ
βρισκόταν ό ντέκτιβ. ‘Η
Λύντια ένωισε την καρδιά
της να χτυπάη διαστικά και
τρομαγμένα όταν είδε μόνο
τόν κρεμανταλά βοηθό του
Τζόε τόν Ρούντυ Μπάθ με δε-
μένο μάτι να κουνάη την τε-
ράστια χερούκλα του και να
τή χαιρετάη (*). Γιατί ό Τζόε
δέν ήρθε να την υποδεχθή;

(*) ‘Η Λύντια Τόρεν, όπως ξέ-
ρουν οι αναγνώστες μας, είναι τό
«κορίτσι» του Τζόε Ντίκ, μιά θ-
μορφή και γλυκειά κοπέλλα, μέ
την οποία ό ντέκτιβ είναι άρρα-
δανισμένος. Οι δύο νέοι αγα-
πιούνται φλογερά και πρόκειται να
παντρευτούν. ‘Η Λύντια έχει τή
μελωδικότερη φωνή του κόσμου
και είναι ένα από τά πιό σπου-
δαία άστέρια του μουσικού θεά-
τρου.

Μιά φοβερή άνησυχία τήν κυ-
ρίεψε.

— Πού είναι ό Τζόε, Ρούν-
τυ; ρώτησε τόν κρεμανταλά
όταν έφτασε κοντά του ανοί-
γοντας μέ δυσκολία δρόμο ά-
νάμεσα στον κόσμο. Γιατί δέν
ήρθε; Συνέδη τίποτα; Είναι
τραυματισμένος μήπως; Μή-
πως μου κρύβεις τίποτα, Ρούν-
τυ;
‘Ο Ρούντυ άναστήκωσε τούς
ώμους μπροστά στη βροχή
αυτή τών έρωτήσεων.

— Μέχρι χτές τό βράδυ ή-
ταν έν τάξει!, άπάντησε. Ά-
πό χτές τό βράδυ όμως έως
σήμερα ένας Θεός μονάχα ξέ-
ρει σέ τί κατάσταση βρίσκε-
ται. Έφυγε χτές και δέν ξα-
ναγύρισε. Θάηη φασαρίες φαί-
νεται μέ τόν Μάικλ Κέρτις.

— Ποιός είναι αυτός ό Κέρ-
τις, ρώτησε τό κορίτσι άνή-
συχα.

— Ένας σπουδαίος τύ-
πος! Ένας γκάγκστερ άλφα-
άλφα! Αύτός που σκάρωσε
τήν έπιδρομή στο Γαλάζιο
Τραίνο. ‘Ο Τζόε τό έχει βάλει
πέισμα να τόν σβερκώση και
θά τόν... σβερκώσουμε όπωσ-

(*) ‘Ο Ρούντυ Μπάθ, όπως ξέ-
ρουν οι τακτικοί αναγνώστες μας,
είναι ένας καμικός τύπος μέ τε-
ράστια κανιές, άλογισιο μούτρο
και χοντρούς μυωπικούς φακούς
στά μάτια που κάνει διαρκώς γκά-
φες και στις συμπλοκές που έχει
κάθε τόσο μέ τούς κακοποιούς
βγαίνει νικητής... αλλά παραιορ-
φωμένος από τό ξύλο που τρώει.
Πορ’ όλα αυτά όμως ό κρεμανταλάς
Ρούντυ τά καταφέρνει, πάντα να
βρίσκει τήν... άκρη και οι κακούρ-
γοι βρίσκουν τόν μάστορά τους!...

δήποτε. Όσο γι' αυτό να είσαι βέβαιη. Τόν βλέπεις αυτό το λευκοπλάστη και τα τσιρότα που έχω στα μούτρα μου; Πρόσεξες τη μύτη μου που έχει γίνει σαν μελιτζάνα; Παρατήρησες το δεξιό μάτι μου που έχει γίνει μπλε— σιέλ; Έ! Λοιπόν όλα αυτά έξαργυρώθηκαν με μιά πολύτιμη πληροφορία. Έβαλα εγώ, θυσιάζοντας τη γοητεία μου, όλα τα δυνατά μου και ψάρεψα από το πορτοφόλι εκείνου που με έδειρε την πολύτιμη πληροφορία. Και από χτές το βράδυ ο Τζόε ξεκίνησε να τελειώση τη δουλειά. Δεν υπάρχει όμως κανένας λόγος να καθόμαστε εδώ. Πάμε σπίτι να σου πώ την ιστορία. Έν πρώτοις το τηλεγράφημα που έστειλες σήμερα το πρωί δεν το έλαβε ο Τζόε γιατί, όπως σου είπα, απουσιάζει από χτές το βράδυ. Το έλαβα όμως εγώ κι' είναι το ίδιο...

Η Λύντια τον άκουγε να μιλάει. Άσκημα προαισθήματα την βασάνιζαν. Εκείνος μιλούσε κι' εκείνη προχωρούσε αμίλητη πλάι του. Βγήκαν από την πλατφόρμα, διέσχισαν την έσωτερική πλατεία του αεροδρομίου και προχώρησαν προς τη λεωφόρο, άναζητώντας ταξί. Ξαφνικά όμως ο Ρούντυ σταμάτησε να μιλάει. Το ένα του μάτι, εκείνο που ήταν κάπως λιγότερο προσημένο από το άλλο, γούρλωσε και καρφώθηκε σ' ένα σημείο του δρόμου.

— Νάτος!, είπε.

— Ποιός; ρώτησε με άπορεια η Λύντια.

— Ο άνθρωπος με το κόκκινο παπιγιόν(*)! Αυτός που μ' έδειρε προχτές στο σταθμό του Βορρά. Ά! τούτη τη φορά δεν μου γλυτώνει θά τον... ξαναδείρω!

Η Λύντια τον έπιασε από το χέρι και τον συγκράτησε.

— Είσαι ήλιθιος, Ρούντυ!

Άν πρόκειται να τον ξαναδείρης όπως τον... έδειρες και την πρώτη φορά, καλύτερα να λείπη τέτοιο δόρσιμο. Θά σου στραπατσάρη και το άλλο μάτι.

— Άφησέ με να του ριχτώ!, μουγγρισε ο κρεμανταλάς χωρίς να σαλεύη από τη θέση του. Μή με κρατάς! Άπόψε θά φάμε τα μουστάκια μας!

Η κοπέλλα, παρ' όλη τη στενοχώρια που ένοιωθε για την άπουσία του Τζόε, δεν μπόρεσε να μη χαμογελάση. Ήξερε πόσο φιγουρατζής ήταν ο Ρούντυ. Τον άφησε λοιπόν γιατί ήταν βεβαία πως δεν έπρόκειτο και πάλι να σαλέψη από τη θέση του. Πραγματικά είχε μαντέψει σωστά.

Ο Ρούντυ δεν σάλεψε, έξυσε όμως τη μεγάλη μύτη του. Αυτό ήταν σημάδι πως στο μυαλό του είχε φυτρώσει μιά καινούργια ιδέα.

— Θά σου κάνω το χατήρι, Λύντια!, είπε. Δεν θά τον ξαναδείρω. Άλλά θά κάνουμε κάτι καλύτερο. Θά τον παρακαλοθήσουμε. Ο άνθρω-

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος του Τζόε Ντικ με τον τίτλο «Το Αίτιγμα του Γαλάξιου Τραβίου».

— Ψηλά τὰ χέρια!, διέταξε ὁ Ρούντυ.

πος μὲ τὸ κόκκινο παπιγιὸν εἶναι σίγουρα μέλος τῆς συμμορίας τοῦ Μάικλ Κέρτις. Σ' αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου τὸ πορτοφόλι ψάρεψα τὴν πολὺτιμη πληροφορία. Ἄν λοιπὸν εἶναι σωστὸ αὐτὸ πού σκέπταμαι, αὐτὸς μπορεῖ νὰ μᾶς ὀδηγήσει στὸ μέρος πού βρίσκεται τὸ ἀφεντικό του. Θὰ τὸν παρακολουθήσουμε μιὰ ὥρα, δυὸ ὥρες, ὀλόκληρα μερόνυχτα καὶ ὀλόκληρα χρόνια ἀκόμα! Ἄλλὰ στὸ τέλος θὰ πετύχουμε αὐτὸ πού θέλουμε. Θὰ μᾶς πάη στὸν Μάικλ Κέρτις καί, ἀφοῦ ὁ Τζέι ἔχει πάει κι' αὐτὸς νὰ συναπτήση τὸν Μάικλ Κέρτις, θὰ βρούμε καὶ τὸν Τζέι ἐκεῖ.

Ἔβρισε πάλι τὴ μύτη του

ἐνῶ μὲ τὸ μάτι παρακολουθοῦσε τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ κόκκινο παπιγιὸν. Σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμή νὰ μιλήσῃ καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο πρόσθεσε:

— Γιατὶ πρέπει νὰ σοῦ πῶ τὴν ἰδέα μου, Λύντια. Μιὰ καὶ ὁ Τζέι δὲν φανερώθηκε ἀπὸ χτὲς τὸ βράδυ, δυὸ πράγματα πρέπει νὰ συμβαίνουν. Ἡ νὰ δρῖσκειται σὲ κίνδυνο ἢ νὰ τάχη κι' ὄλας τινάξῃ ἀπὸ μερικά μολύβια πού θὰ τοῦ κόλλησαν στὸ στομάχι οἱ συμμοριτες.

Ἡ κοπέλλα χλώμιασε.

— Ρούντυ!, τὸν μάλλωσε.

— Τὴν ἰδέα μου λέω!, ἀπάντησε ἀναστενάζοντας αὐτός. Ἄλλὰ δὲν ὑπάρχει τώρα λόγος νὰ χασομεροῦμε. Νάτος

μπαίνει σ' ένα ταξί. Θα τον πάρουμε τὸ κατόπι.

Πραγματικά ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ παπιγιὸν εἶχε μπηθῆ σ' ἕνα ταξί. Ὁ Ρούντυ σταματήσε ἕνα ἄλλο πού ἐρχόταν πρὸς τὸ μέρος του. Παρέσυρε τραβώντας ἀπὸ τὸ χέρι τῆς Λύντια μέσα στὸ αὐτοκίνητο καὶ διέταξε τὸν σωφὲρ μιλώντας μ' ἕναν τρόπο ἐπίσημο.

— Μὴν ἀφήνεις αὐτὸ τὸ ταξί ἀπὸ τὰ μάτια σου, σωφὲρ!, εἶπε. Θα ἔχῃς ἕνα γερὸ πούρ μπουάρ ἂν τὰ καταφέρῃς νὰ μὴ μάς μυριστῆ πὺς τὸν παρακολουθοῦμε.

— Ἐν τάξει κύριε!, ἀπάντησε ὁ σωφὲρ.

Ἔνα σάλτο

πρὸς τὴν ἀνυπαρξία...

ΤΟ ΝΕΡΟ κατέβαινε μὲ μιὰν ἀπεριόρατη φούρια. Ὁ Τζόε Ντίκ κύταξε μὲ μάτια γεμάτα ἀπελπισία τὸ ἀνοιγμα ἀπὸ ὅπου ἐπεφταν μέσα στὸ σιδερένιο κλουβὶ τῆς φυλακῆς του οἱ καταρράχτες τοῦ νεροῦ. Μ' ἕνα σύντομο λογαριασμό πού ἔκανε ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα πὺς αὐτὸ τὸ ὑπόγειο θὰ πλημμύριζε ἀσφυκτικά σ' ἕνα διάστημα μικρότερο ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Τὸ νερὸ εἶχε φτάσει κι ὅλας στοὺς ἀστραγάλους του. Ὑστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ σκέπαζε τὰ γόνατά του. Μὲ γοργές κινήσεις ἔβγαλε τὴν ἀδιάβροχη φόρμα του κατασκαυασμένη ἀπὸ μιὰ λεπτὴ ἀλλὰ ἰσχυρὴ π्लाστικὴ ὕλη δικῆς του ἐφευρέσεως καὶ τὴν φόρεσε. Τὸ μυαλό του εἶ-

χε συλλάβει κάποιον σχέδιο. Αὐτὸ τὸ σχέδιο ἦταν φαινομενικὰ ἀπραγματοποίητο. Ἄν ὑπῆρχε κάποιος στὸν ὁποῖο νὰ ἐκμυστηρευόταν τούτη τῆ στιγμή αὐτὸ τὸ σχέδιο ὁ Τζόε Ντίκ, αὐτὸς ὁ κάποιος θὰ τὸν περνοῦσε σίγουρα γιὰ τρελλὸ καὶ θὰ γελούσε μὲ τὴν καρδιά του. Ἀλλὰ ὁ θρυλικὸς ντέ τεκτιβ δὲν ἄλλαξε γνώμη. Για τὶ ὅτι γιὰ τοὺς κοινούς ἀνθρώπους φαινόταν ἐκ πρώτης ὄψεως ἀκατόρθωτο γιὰ τὸν Τζόε Ντίκ ἦταν δύσκολο φυσικά, ἀλλὰ ὄχι καὶ ἐντελῶς ἀπραγματοποίητο. Πολλές φορές εἶχε βάλει μπροστά πολὺ πιὸ τρελλὰ σχέδια ἀπ' αὐτό. Καὶ πολλές φορές αὐτὰ τὰ τρελλὰ σχέδια ὑπῆρξαν ἢ σωτηρία του.

Τὸ νερὸ ἀνέβαινε ὀλοένα καὶ περισσότερο. Ἄρχισε νὰ κολιμπάει. Ἦταν δεινὸς κολιμβητῆς ὁ Τζόε Ντίκ, ἀλλὰ σὲ τούτες τὶς πιὸ κρίσιμες στιγμὲς τῆς ζωῆς του αὐτὸ δὲν ὠφελοῦσε σὲ τίποτα. Ἀνασῆκωσε τὸ πέτο τοῦ σακακιοῦ του καὶ ἀπὸ μιὰ μυστικὴ τσέπη πού ὑπῆρχε ἐκεῖ ἔβγαλε μιὰ ροζ ἀμπούλα ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη. Τούτη ἡ ἀμπούλα περιεῖχε συμπετυκνωμένο ὀξυγόνο μὲ τὸ ὁποῖο ἀκίνδυνα καὶ σὲ περιπτώσει ἀνάγκης θὰ μπορούσαν νὰ τροφοδοτηθοῦν οἱ πνευματικὸν δέκα λεπτὰ. Κράτησε τὴν ἀμπούλα ἀνάμεσα στὰ δόντια του καὶ κολιμπώντας πάντα πλησίασε τὸ τετράγωνο ἀνοιγμα ἀπ' ὅπου ἐρχόταν τὸ νερὸ πού γέμιζε τὸ ὑπόγειο. Τὸ ὕψος τοῦ νεροῦ εἶχε ξεπερά-

σει τώρα τα τρία μέτρα και ὁ Τζόε Ντίκ πού κολιμπούσε στὴν ἐπιφάνειά του θρυσκόταν ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπ' αὐτὸ τὸ τετράγωνο ἀνοιγμα. Μονάχα ἀπὸ ἐκεῖ ἦταν δυνατὸ νὰ προέλθῃ ἡ σωτηρία. Πλησίασε τὸ ἀνοιγμα. Ἐκανε ὕστερα μερικοὺς ὑπολογισμοὺς καὶ ὀριζοντίωσε τὸ σῶμα του. Ἦταν ἔτοιμος. Πῆρε μιὰ βαθειὰ ἀναπνοὴ καὶ τὰ δόντια του θρυσμάτισαν τὴν ἀμπούλα. Ἐκλείσε τὸ στόμα καὶ μὲ τὰ χέρια τεταωμένα πρὸς τὰ ἔμπρὸς τίναξε τὸ λαστιχένιο κορμὶ του καὶ μπήκε μέσα στὸ ἀνοιγμα. Βάζοντας σὲ κίνηση καὶ τὴν τελευταία ἴνα τοῦ κορμιοῦ του ἄρχισε νὰ κολυμπᾷ ἀντίθετα πρὸς τὸ ρεῦμα τοῦ νεροῦ. Τὸ ρεῦμα ἦταν ὀρμητικὸ κι' ὁ ἀγῶνας ἐναντίον του ἦταν ἕνας ἀγῶνας ὑπεράνθρωπος. Ἦξερε ὅμως ὁ Τζόε Ντίκ ὅτι δὲν ὑπῆρχε ἄλλος δρόμος ἀπὸ αὐτόν. Τὸ νερὸ ἦταν θαλάσσιο. Εἶχε λογαριάζει λοιπὸν ὅτι ἀπὸ τὴ θάλασσα ἐρχόταν αὐτὸς ὁ καταρράκτης. Κατὰ συνέπεια αὐτὸ τὸ τούνελ μέσα στὸ ὁποῖο κολιμπούσε τώρα ἔπρεπε νὰ φτάνῃ στὴ θάλασσα. Ἐκεῖ ἦταν ἡ σωτηρία. Ὁ ἀγριὸς χειμαρρὸς πού ἐρχόταν ὅμως ἀπὸ τὴ θάλασσα δυσκόλευε τίς κινήσεις του. Τὸ σκοτεινὸ τούνελ, μιὰ διακλάδωσι παλιὰς ὑπονόμου, δὲν ἦταν ἐξ ἑλλοῦ καθόλου εὐρύχωρο γιὰ ἕνα κολυμβητῆ. Ἀλλὰ ἡ ἀδόξαστη θέλησι τοῦ Τζόε Ντίκ δὲν λύγισε. Γλιστρούσε σὰν χέλι ἀντίθετα πρὸς τὸ ρεῦμα καὶ ὀλοένα, ὅπως λογά

ριαζε, πλησίαζε πρὸς τὴν ἔξοδο. Πόσο ὅμως ἄπεχε αὐτὴ ἡ ἔξοδος; Ἐκεῖνο πού τὸν τρομάζε ἦταν ὁ φόβος τοῦ ὀξυγόνου. Ἡ ἐλάχιστη καθυστέρηση: πέρα ἀπὸ δέκα λεπτά—ὅση ἦταν ἡ διάρκεια τῆς ἀμπούλας—θ' ἀποτελοῦσε μιὰ δεβαίκα καταδίκη τοῦ θρυσλικὸ ὑτέκτιβ εἰς θάνατον. Εἶχε τὴν ἐλπίδα ὅμως ὅτι ἡ ἔξοδος τῆς ὑπονόμου δὲν θὰ θρυσκόταν μακριά. Τιμάζοντας ρυθμικὰ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του ὁ Τζόε Ντίκ προχωροῦσε μετρώντας νοερὰ τὰ δευτερόλεπτα πού περνοῦσαν. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ κι' ἀκατόμιστα. Ἄρχισε κι' ὀλας νὰ καταλαβαίνει πὼς οἱ δυνάμεις του ἀρχίζουν νὰ τὸν ἀφήνουν. Ἐνοιώθε πόνο στὸ στήθος του. Αὐτὸ ἐσήμαινε πὼς τὸ ὀξυγόνο τελείωνε. Ὑστερα ἀπὸ μερικά λεπτά ἄκόμα τὰ πράγματα χειροτέρευον. Σκοτεινὲς ἰδέες τὸν βασάνιζαν κι' ὁ φόβος πὼς θὰ λιποθυμοῦσε καὶ θὰ χάσῃ τίς αἰσθήσεις του τὸν κυρίειε.

Ξαφνικὰ ὅμως πῆρε καινούριον κουράγιον. Μπροστά του καὶ σὲ ἀπόστασι πενήντα μέτρων τὸ πολὺ φάνηκε κάτι σὰν φῶς. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία πὼς ἦταν τὸ ἀνοιγμα τῆς ὑπονόμου. Τὸ φῶς σίγουρα ἐρχόταν ἀπὸ τὴ θάλασσα. Ἡ καρδιά του ἄρχισε νὰ χτυπᾷ καὶ πάλι γοργά. Καταβάλλοντας μιὰ τελευταία ἀπεγνωσμένη προσπάθεια ἔφτασε στὸ τέρμα τῆς ὑπονόμου. Βγήκε στὴ θάλασσα καὶ πῆρε μιὰ βαθειὰ ἀναπνοή. Ξαναπῆρε καὶ δεύτερη. Εἶχε σωθῆ.

ΜΕ μιά ματιά που έρριξε γύρω του κατάλαβε πώς δεν δρισκόταν και πολύ μακριά από τον «Πράσινο Πιγκουίνο». "Αν τὰ κατάφευγε νὰ βγῆ στὴν ξηρὰ νὰ κἀν ἕνα τηλεφώνημα στὸν ἐπιθεωρητὴ Τόρενσον, οἱ ἀστυνομικοὶ θὰ μπλοκάριζαν τὸ καταφύγιο καὶ οἱ καικοῦργοι δὲν θὰ μπορούσαν νὰ ξεφύγουν.

**Φόνος
στὴν προβλήτα 24...**

ΜΕ ΓΟΡΓΕΣ κινήσεις ἄρχισε νὰ κολυμπᾷ πρὸς ἕνα σημεῖο τῆς παραλίας. Τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ λιμανιοῦ ἦταν ἤρεμο αὐτὴν τὴν ὥρα. Ἐφτασε στὴν ξηρὰ, ἔδωκε τὴν ἀδιάβροχη φόρμα του καὶ ἔκανε μιά γοργὴ ἐπιθεώρησι στὶς μυστικὲς τσέπες του. Ὅλα ἦταν ἐν τάξει. Ἡ φόρμα εἶχε προστατέψει ἀπὸ τὸ νερὸ τὸ πιστόλι του, τὶς πλαστικὲς ὕλες καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀπαραίτητα μικροπραγματάκια ποῦ τὸν βοηθοῦσαν στὴ δουλειά του. Δὲν εἶχε ξεμερώσει ἀκόμα. Μὲ γοργὸ βῆμα διέσχισε τὴν προβλήτα ὅπου ὑπῆρχαν ἕνα πλῆθος κιβώτια πρὸς φόρτωσι, μπῆκε σ' ἕνα στενὸ δρόμο καὶ ἔφτασε στὸ τηλεφωνικὸ φυλάκιο. Ἐκεῖ θὰ ὑπῆρχε σίγουρα τηλεφῶνο. Εἶδε φῶς καὶ τάχυνε τὸ βῆμα του. Δὲν χρειάστηκε νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα. Ἦταν μισάνοιχτη. Τὴν ἔσπρωξε καὶ πέρασε μέσα. Εἶδε τὸν τελεωθεικὸ ὑπάλληλο τῆς ὑπηρεσίας τὸν φίλο του Μπόμπ Στύλ νὰ κάθεται μπροστὰ

στὸ γραφεῖο του μὲ ἀκουμπισμένο τὸ πρόσωπο στὰ χέρια του ποῦ βρίσκονταν σταυρωμένα ἀπάνω στὸ τραπέζι. Κατάλαβε πὼς ὁ ὑπάλληλος ξεχνώντας τὴν ὑπηρεσία του εἶχε ἀποκοιμηθῆ. Τὸν σκούντησε γιὰ νὰ τὸν ξυπνήσῃ. Ὁ ὑπάλληλος δὲν σάλεψε.

— "Ε! Μπόμπ!, τοῦ φώναξε γελώντας ὁ Τζόε καὶ τὸν σκούντησε δυνατώτερα. Παράκοιμάσαι βαρεία!...

Ὁ Μπόμπ ἀπὸ τὸ δυνατό σκούντημα σάλεψε ἀλλὰ δὲν ἄνοιξε τὰ μάτια. Ἐγειρε μονοκόμματος πρὸς τὰ πλάγια κι' ἔπεσε βαρὺς στὸ πάτωμα. Ὁ ντέκτιβ ἀναρίγησε. Δὲν χρειάστηκε πολὺ γιὰ νὰ καταλάβῃ. Ὁ Μπόμπ Στύλ ἦταν νεκρός. Μιὰ βαθεῖα πληγὴ ἀπὸ μαχαίρι ὑπῆρχε στὸ στήθος καὶ πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδιάς του καὶ μέσα στὴν πληγὴ αὐτὴ ὑπῆρχε ἀκόμα κορφομένη ἡ λεπίδα τοῦ μαχαιριοῦ.

Ὁ Τζόε Ντίκ ἀπέφυγε νὰ ἀγγίξῃ τὸ πτώμα. Ἐρριξε ἕνα βλέμμα γύρω του καὶ εἶδε τὸ τηλεφῶνο στὸν τοῖχο. Προχώρησε πρὸς τὰ ἐκεῖ ἄσπαξε τὸ ἀκουστικὸ καὶ σημάτισε τὸ νοῦμερο τοῦ ἐπιθεωρητοῦ Λέμυ Τόρενσον στὸ καντράν. Ἀκούστηκε μιὰ γυναικεῖα φωνή:

— "Ἐδῶ Τζόε!, εἶπε. Εἶδοποίησε τὸν ἰνσπéκτορα Τόρενσον. Θέλω νὰ τοῦ μιλήσω.

— Εἶμαι ἡ γυναίκα του, Τζόε! Ὁ Λέμυ μόλις βγῆκε ἔξω. Κάποιος τὸν εἰδοποίησε ὅτι κάτι παράξενο συνέβαινε στὴν προβλήτα 24 ἀπόψε κι'

έφυγε διασποτικά.

— 'Από τὸ τηλεφωνητὸ φυλάκιο τῆς προβλήτας 24 σὰς τηλεφωνῶ κι' ἐγώ. Ὑπάρχει ἐδῶ ἕνα πῶμα.

Ὁ υἱέτακτιβ σταμάτησε νὰ μιλά. Τὸ ἐξασκηνῶτο αὐτὶ του ἔπιασε ἕνα θόρυβο, ἕναν ἀνεπαίσθητο καὶ ἀσήμαντο θόρυβο ἐκεῖ κάπου κοντά. Τὰ μάτια του τρεμόπαιξαν καὶ ἄφησε τὸ ἀκουστικό. Τὸ ἐνστικτό του, ἐκεῖνο τὸ ἀλάνθαστο ἐνστικτό, ποὺ τοῦ εἶχε σώσει πολλές φορές τὴ ζωὴ, τὸν προειδοποίησε γιὰ τὴν ὑπαρξὶ κάποιου κινδύνου. Ἐσκυψε, γύρισε ἀπότομα καί, μὲ μιὰ κίνησι πρὸ γρήγορη ἀπὸ τὴν ἀστραπή, φούχτισε τὸ πιστόλι του καὶ πυροβόλησε. Κάποιος ποὺ στεκόταν δυὸ θῆματα πίσω του μ' ἕνα μαχαίρι στὸ χέρι ἔτοιμος νὰ τὸν χτυπήσῃ στὴ ράχη ὑποῦλα, χοροπήδησε κι' ἔπιασε τὸ στομάχι του. Ἐβγάλε ἕνα βραχνὸ βογγητὸ καὶ σωριάστηκε στὸ πάτωμα. Ὁ Τζέβε στήλωσε τὸ βλέμμα του ἄγριο καὶ ἀποφασιστικὸ στὴν πόρτα τοῦ διπλανοῦ δωματίου. Ἀπὸ ἐκεῖ εἶχε βγῆ ὁ ἀγκωστος μὲ τὸ μαχαίρι. Δρασκελίσε τὸν ἀγκωστο, ποὺ βογγοῦσε στὸ πάτωμα, καὶ πλησίασε πρὸς τὴν πόρτα. Μ' ἕνα λάκτισμα τὴν ἀνοίξε καὶ σάλταρε πλάγια στερεώνοντας τὴν ράχη του στὸν τοῖχο. Μὲ τὸ δάχτυλο στὴν σκανιδάλη τοῦ πιστολίου του ἔμεινε ἀσάλευτος γιὰ μερικά λεπτά. Περίμενε. Δὲν ἀκούσε τίποτα κι' ἔκανε ἕνα θῆμα πρὸς τὸ κατώφλι. Μ' ἕνα βλέμμα ποὺ ἔριξε στὸ ἐ-

σωπερικὸ τοῦ δωματίου κατάλαβε ὅτι εἶχε φτάσει κάπως ἄργα. Τὸ παράθυρο τοῦ γραφείου ποὺ ἔβλεπε πρὸς τὸ μέρος τῆς θάλασσας ἦταν ἀνοιχτό. Ἀπὸ ἐκεῖ εἶχαν πηδήσει ἐκεῖνοι ποὺ βρίσκονταν λίγες στιγμὲς νωρίτερα ἐκεῖ. Σκότωσαν τὸν Μπόμπ καὶ πέρασαν σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο ἀναζητώντας κάτι. Σίγουρα ὄχι χρήματα. Σ' ἕνα τηλεφωνητὸ φυλάκιο δὲν ὑπάρχουν λεφτά.

Ὑπάρχουν ὁμως χαρτιά καὶ καταστάσεις τῶν φορτίων ποὺ μεταφέρουν στὸ λιμάνι καὶ σ' αὐτὴ τὴν προβλήτα εἰδικῶς τὰ πλοῖα ἀπὸ τὸ ἔξωτερικό. Ὅτι χαρτιά ζητοῦσαν οἱ ἀγνωστοὶ δὲν τοῦ ἔμεινε καμμιά ἀμφιβολία. Σურτάρια καὶ ντουλάπια μὲ φανερά σημάδια διαρρήξεως ἦταν ἐκεῖ καὶ πολὺ ἔγγραφα καὶ κατάστιχα ἦταν πεταμένα στὸ πάτωμα.

Ἔγρουλη ἐπίθεσι...

Σ ΚΥΦΤΟΣ προχώρησε πρὸς τὸ παράθυρο. — Σκάβεις, τὸ λάκκο σου, Τζέβε, Ντίκι!, ἀκούστηκε μιὰ βαρεῖα φωνὴ πίσω του. Ἄν κάνης ἕνα ἀκόμα θῆμα βὰ πέσης μέσα. Ἀκίνητος καὶ πέταξε αὐτὸ τὸ σιδηρικὸ ποὺ κρατᾶς. Διαφορετικὰ στὴν ἀναψα!

Ὁ υἱέτακτιβ πῆδησε καὶ συσπειρώθηκε στριφογυρίζοντας. Τὸ πιστόλι του κλώτσησε μέσα στὴ φούχτα του καὶ τρία μολύβια ἔφυγαν ἀπὸ τὴν κάννη του. Δυὸ ἀπ' τὰ καφτὰ αὐτὰ μολύβια πέτυχαν στὸ κεφάλι, ἀνάμεσα ἀκριβῶς στὰ

δυο φρούδια, εκείνον που μιλούσε. Είπε τον άνθρωπο με το πι στολί στο χέρι να παραπατάει σαν μεθυσμένος και να πέφτει στα πόδια του. Σχεδόν άμεσα όμως έπεσε πλάι του κι αυτός. Από το άνοιχτο παράθυρο άκούστηκαν έκπυροκροτήσεις. Πολλές σφαίρες πέρασαν από το παράθυρο και γκρέμισαν κομμάτια από σοβάδες του τοίχου. Σύρθηκε με την κοιλιά στο πάτωμα και γλύστρησε στο διπλανό δωμάτιο. Όταν έφτασε εκεί, άνωρθώθηκε. Όλοι οι μύς του άτσαλένιου κορμιού του είχαν πεντωθή επικίνδυνα. Με το δάχτυλο στην σκαμιάλη προώρρησε προς την πόρτα. Ένα φορηγό αυτοκίνητο με σησημένα φώτα ξεκινούσε εκείνη ακριβώς τη στιγμή από την προβλήτα. Μιά άγρια άπελτισία τον κυρίεψε. Ήταν σίγουρος πως μέσα σ' αυτό το αυτοκίνητο ήταν εκείνοι που έκαναν τη νυχτερινή επίδρομή στο φυλάκιο της προβλήτας 24. Άνωμέτρησε την άπόσταση. Θα ήταν άδύνατο να προφτάσει τρέχοντας αυτό το αυτοκίνητο. Υπήρχε όμως μονάχα μια έλπίδα. Ο ίνσπέκτορ Λέμο Τόρεσον. Ή γυναικία του είχε πη στον ντέτακτιβ ότι ο άστυνομικός επίθεωρητής ύστερα από ένα έπειγον τηλεφώνημα που πήρε έσπευδε προς την προβλήτα 24. "Ισως το φορηγό έπεφτε άπάνω στα περιπολικά του Τόρεσον. Ο Τζός Ντικ δεν είχε κομμάτια άμφιβολία πως σε μια τέτοια περίπτωση εκείνοι που θα έσπαγαν τα μούτρα τους

θα ήταν οι συμμορίτες.

Το φορηγό αυτοκίνητο είχε πάρει κατευθυνσι προς το μεγάλο παραλιακό δρόμο. "Ισως κάτι μπορούσε να κάνει κι αυτός. Αν τηλεφωνούσε στον άστυνομικό σταθμό των κρηπιδωμάτων οι άνδρες του σταθμού θα σταματούσαν το ύποπτο αυτοκίνητο. Σ' αυτό το μεταξύ θα έφτανε και ο Τόρεσον.

— Αυτό είναι το καλύτερο που έχω να κάνω!, σκέφτηκε.

Γύρισε πίσω στο γραφείο και κατευθύνθηκε προς το τηλέφωνο. Άπότομα όμως οι βολβοί των ματιών του στριφογύρισαν. Άκουσε ένα στεναγμό. Σταμάτησε. Κάποιοι άπό τους δυο ανθρώπους που βρίσκονταν στο πάτωμα είχε άνασταναξει. Κάτι σάλαψε. Κράτησε την άναπνοή του. Ο συμμορίτης που είχε άποπειραθή πριν από λίγο να τον χτυπήσει με το μαχαίρι είχε μια παγωμένη έκφρασι στο πρόσωπο και τα μάτια του γυάλινα κύτταζαν το ταβάνι. Δεν ήταν αυτός λοιπόν που σάλεψε... Ή καρδιά του χτύπησε χαρούμενα. Τότε ο Μπόμπ... "Αν ο Μπόμπ Στύλ ήταν ζωντανός.

"Ένας έτοιμοθάνατος άποκαλύπτει...

ΕΤΡΕΞΕ κοντά του και γονάτισε δίπλα του. Τα χείλη του Μπόμπ κινήθηκαν άργά. Με δυσκολία άνέπνεε. Έπιασε το χέρι του. Δεν ήταν καθάλου κρύο. Ο σφυγμός του όμως μόλις που

ἀκουγόταν. Ὁ Τζόε Ντίκ κι-
νῆθηκε γοργά. Τὸ τραῦμα ἦ-
ταν σοβαρό. Τὸ μαχαίρι ὅμως
δὲν εἶχε πειράξει τὴν καρδιά.
Εἶχε περάσει κοντὰ στὴν καρ-
διά χωρὶς νὰ τὴ θίξῃ. Τὸ μα-
χαίρι ποῦ εἶχε μείνει καρφω-
μένο στὴν πληγὴ καὶ ποῦ ἀ-
γκωστο γιὰ ποιοῦ λόγο ὁ φο-
νιάς δὲν τὸ εἶχε πάρει μαζί
του, ἐμπόδιζε τὴν αἱμορραγία.
Μολονότι λοιπὸν βαρεῖα τραυ-
ματισμένος, ὁ Μπόμπ δὲν εἶ-
χε πεθάνει. Εἶχε χάσει μόνο
τὶς αἰσθήσεις του καὶ τώρα
συμπερόταν. Ὁ Τζόε Ντίκ ἔ-
δραλε ἀπὸ μιὰ μιστική τσέπη
τοῦ σακκακιού του μιὰ σύριγγα
καὶ μιὰ ἀμπούλα ἐνέσεως
ποῦ περιείχε ἕνα κίτρινο ὑγρὸ.
Ἄδειασε τὸ κίτρινο ὑγρὸ στὴ
σύριγγα καὶ ἀνασηκώνοντας
τὸ μανίκι τοῦ Μπόμπ κάρφω-
σε τὴ βελόνα τῆς ἐνέσεως στὸ
μπράτσο του. Ἡ σύριγγα ἄ-
δειασε. Τὸ κίτρινο ὑγρὸ μπη-
κε στὸ αἷμα τοῦ ἐξαντλημέ-
νου ἀνθρώπου. Τὰ κλειστά μά-
τια τοῦ Μπόμπ μισάνοιξαν
καὶ τὸ χλωμὸ πρόσωπό του
πῆρε ἕνα ροζ ἀπαλὸ χρῶμα.

— Ἐν τάξει, Μπόμπ!, εἶ-
πε ἀναστενάζοντας μ' ἀνακού-
φισι ὁ ντέτεκτιβ. Νομίζω πὼς
ἔχεις πολλὰ χρόνια ἀκόμα
μπροστὰ σου.

Ἐκεῖνος σπῆλωσε τὸ βλέμ-
μα του στὸ πρόσωπο τοῦ ντέ-
τεκτιβ. Δὲν φαίνονταν στὴν ἀρ-
χὴ νὰ τὸν ἀναγνωρίζῃ. Ὑστε-
ρα ὅμως ἕνα ἀδύνατο χαμόγε-
λο σχεδιάστηκε στὰ χεῖλη
του.

— Τζόε!, μουρμούρισε. Τὴν
ἔχω ἄσκημα.

— Δὲν ἔχεις τίποτα, Μπό-

μπ! Μιὰ γρατζουνιὰ εἶναι καὶ
θὰ περάσῃ.

— Θὰ πεθάνω, Τζόε. Ἄλ-
λά, πρὶν κλείσω τὰ μάτια μου,
πρέπει νὰ σοῦ πῶ πὼς κάτι
ἄσκημο προετοιμάζει πάλι ὁ
Μάικλ Κέρτις.

Μιὰ ἄσκημη λάμμι πέρασε
ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ ντέτεκτιβ.

— Ὁ Μάικλ Κέρτις ἦταν
ἐδῶ; ρώτησε.

— Ναι, ψιθύρισε μὲ δυσκο-
λία ὁ Μπόμπ. Ὁ κουτσὸς σα-
τανὰς μαζί μὲ μερικοὺς ἀπὸ
τοὺς κακούργους ποῦ ἔχει στὴ
συμμορία του ἦταν ἐδῶ ἀπό-
ψε. Ἄναζητοῦσαν κάτι.

— Τί πράγμα ζητοῦσαν
Μπόμπ;

Ὁ Μπόμπ Στὺλ δὲν ἀπάν-
τησε ἀμέσως. Οἱ λίγες λέξεις
ποῦ εἶχε πῆ τὸν εἶχαν κουρά-
σει ὑπερβολικά. Θρόμβοι πα-
γωμένου ἰδρώτα ἀνάβλυζαν
στὸ μέτωπό του. Τὰ χεῖλη
του κινήθηκαν ἀλλὰ καμμιά
λέξι δὲν βγήκε ἀπὸ τὸ στόμα
του.

— Γιὰ τὸ Θεό, Μπόμπ!,
εἶπε ὁ Τζόε Ντίκ γεμάτος ἀ-
γωνία. Μίλησέ μου Μπόμπ.
Καταλαβαίνεις τί σὲ ρωτᾶω
Μπόμπ; Θέλω νὰ μοῦ πῆς τί
ζητοῦσε ὁ Μάικλ Κέρτις ἐ-
δῶ. Κάνε κουράγιο, Μπόμπ!

Τὰ χεῖλη τοῦ Μπόμπ σάλε-
ψαν πάλι. Τούτῃ τῇ φορὰ ὁ-
μως, καταβάλλοντας μίαν ὕ-
στατη προσπάθεια, πρόφερε
μερικές λέξεις:

— Τὸ μηχανήμα τῆς Ἀκτί-
νας Ὁλέθρου ζητοῦσαν, Τζόε!
Ἀνασκόλευσαν ὅλα τὰ χαρτιά
νὰ βροῦν σὲ ποιοῦ σημείο τῆς
προβλήτας ἦταν τὸ μηχανήμα
ποῦ ἐπρόκειτο νὰ φορτώσουμε

αὔριο σὸ «Καντέμπορ» τὸ φορτηγὸ πὺ φεύγει γιὰ τὰ νησιά τοῦ Εἰρηνικοῦ. Ἐκεῖ σὲ κάποιο ἐρημονήσι ἦταν νὰ γίνουν μερικά πειράματα ἐφαρμογῆς. Ἡ Ἀκτίνα Ὀλέθρου εἶχε μεταφερθῆ ἐδῶ ἐντελῶς μυστικά, ἀμπαλαρισμένη σ' ἓνα κιβώτιο πὺ τοποθετήθηκε καὶ ἦταν ἀνάμεσα στὰ κιβώτια μὲ τὰ λογῆς—λογῆς ἐμπορεύματα πὺ θὰ φορτωνόνταν στὸ πλοῖο. Καὶ ἀκριβῶς γιὰ νὰ μὴ δημιουργηθοῦν ὑπόνοιες δὲν ἐλήφθησαν ἐκτακτὰ μέτρα φρουρήσεως. Ἐπρεπε κανεὶς νὰ μὴ μάθῃ τί ἀκριβῶς βρισκόταν μέσα σ' αὐτὸ τὸ κιβώτιο. Ὅλα ἔγιναν κανονικά ὅπως τὶς ἄλλες μέρες καὶ οἱ στρατιωτικοὶ τοῦ ἐπιτελείου ἦταν βέβαιοι πὺς κανεὶς δὲν εἶχε ὑποψιαστῆ τίποτα. Ἀλλὰ αὐτὸς ὁ Μάικλ Κέρτις κάτι ἔμαθε. Ἴσως δουλεύει γιὰ λογαριασμό ξένων κατασκόπων καὶ ἀνέλαβε τὴ δουλειά.

— Πῆραν τὴν Ἀκτίνα Ὀλέθρου; ρώτησε μὲ κοιμένη ἀναπνοὴ ὁ ντέτεκτιβ.

— Νομίζω πὺς ναι, Τζόε. Βρῆκαν τὰ χαρτιά τῶν πρὸς φόρτωσιν ἐμπορευμάτων καὶ διάβασαν τὰ διακριτικὰ σημεῖα πὺ εἶχε τὸ κιβώτιο. Μὲ κρατοῦσαν ἀκίνητο κάτω ἀπὸ τὶς κἀννες τῶν πιστολιῶν τοὺς ὅσο ἔψαχναν. Κι' ὕστερα ὅταν τελείωσαν μὲ κάρφωσαν ἓνα μαχαίρι στὴν καρδιά. Ἡ Ἀκτίνα Ὀλέθρου στὰ χεῖρια τοῦ Μάικλ Κέρτις εἶναι ἓνα ὄπλο ἐπικίνδυνο, Τζόε. Πρέπει... Πρέπει...

Ὁ ἄνθρωπος ἀγωνιοῦσε νὰ

συνεχίσῃ. Τὰ λόγια τοῦ κοβόν τουςαν στὴ μέση. Τὸ τέλος ἦταν κοντά.

— Κουράγιο, Μπόμπ!, εἶπε ὁ ντέτεκτιβ.

— Πρέπει... Πρέπει, Τζόε, νὰ συλληφθῆ ὁ Ἐρονέστος Μάκφιλδ. Ἀπὸ μερικὲς κουβέντες πὺ ἀκουσα ὅσῃν ὥρα ἔψαχναν οἱ συμμοριῆτες κατάλαβα πὺς ὁ Μάκφιλδ συνεργάζεται μὲ τὸν Κέρτις. Τὸ πὺς καὶ τὸ γιὰτί δὲν τὸ ξέρω. Ἀλλὰ πρέπει... πρέπει... Μὴν τὸν ἀφήσῃς. Ἡ Ἀκτίνα Ὀλέθρου μπορεῖ νὰ φέρῃ μεγάλες καταστροφές.

— Ἐσαι βέβαιος πὺς ἀκουσες αὐτὸ τὸ ὄνομα, Μπόμπ; ρώτησε μὲ μιὰν ὄγρια λάμψη στὰ μάτια ὁ Τζόε Ντίκ.

— Ναι, Τζόε! Ἔξω τί λέω. Ἀλλὰ θὰ ἤθελα... Ὅθ ἤθελα...

Ἐνας ματωμένος ἀφρὸς τὸν ἐπνιξε. Ὁ ματωμένος ἀφρὸς δῆλκε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Μπόμπ Στὺλ κι' οἱ τελευταῖες λέξεις ἔσθισαν πρὶν φτάσουν στ' αὐτὰ τοῦ ντέτεκτιβ. Τὰ μάτια τοῦ σπηλώθηκαν σ' ἓνα σημεῖο τῆς κἀμαρης καὶ μιὰ θανάσιμη ὠχρότητα ἀπλώθηκε στὸ πρόσωπό του.

— Γειά σου, Τζόε!, ψιθύρισε μὲ μιὰ φωνὴ πὺ μάλιστα ἀκούσθηκε. Γειά σου, Τζόε. Δὲν ἦταν τυχερὸ νὰ ζήσω περισσότερο...

— Μπόμπ!, ξεφώνισε ὁ ντέτεκτιβ.

Ἀλλὰ ὁ Μπόμπ Στὺλ δὲν ἦταν σὲ θέσι οὔτε νὰ ἀκούσῃ οὔτε καὶ νὰ δῇ κανένα πιά. Οἱ φτεροῦγες τοῦ θανάτου τὸν εἶχαν τυλίξει καὶ ταξίδευε πο

λύ μακριά. *Ήταν νεκρός. Τιποτα δεν ήταν δυνατόν νά τόν ξαναφέρει στη ζωή.

*Ο Τζόε Ντίκ με μιὰ άπαλη κίνηση έκλεισε τὰ μάτια του Μπάμπ Στύλ. *Ένα δάκρυ κύλησε στά μάγουλά του όταν σηκώθηκε. Τὰ μάτια του άμως είχαν πάρει εκείνο τὸ γνώριμο χρώμα του άτσαλιού που έκανε όσους κακούργους τὸν έβλεπαν νὰ τρέμουν. *Ο θρυλικός κακουργακωνηγός έτοιμαζόταν γιά τήν άποφασιστική μάχη εναντίον τής μεγαλύτερης σπείρας γκάγκστερ που είχε γνωρίσει ποτέ ή Νέα *Υόρκη. *Έκανε ένα τηλεφώνημα στο πλησιέστερο παρόρτημα *Άσφαλείας και, άφου δήλωσε τὸ όνομά του, είπε βιαστικά:

— Κάνετε μιὰ αίφνιδιαστική έφοδο στον «Πράσινο Πιγκουίνο». *Υπάρχουν εκεί πολλά μούτρα που ενδιαφέρουν τὸν ήσπέκτορα Τόρενσον. Αυτό πρέπει νά γίνη πριν ξημερώσει. Λυπάμαι πολύ που δεν θά είμαι παρέα σας σ'αυτό τὸ μπλόκο. *Αλλά έχω μιὰ πολύ πιό σοβαρή δουλειά νά τελειώσω.

*Έκλεισε τὸ τηλέφωνο και με γοργό δήμα βγήκε από τὸ τελωνειακό φυλάκιο τής προβλήτας 24. *Υστερα από λίγο είχε χαθή μέσα στο σκοτάδι.

*Όπου ὁ Ρούντι κατεβάζει ίδεες

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ που μετέφερε τὸν άνθρωπο με τὸ κόκκινο παπιγιόν στομάχησε ύστερα από δια-

δρομή μισής ώρας μπροστά σ'ένα μεγάλο τετραώροφο σπίτι τής ὁδοϋ Σάλκον. Τὸ ταξί με τὸν Ρούντι και τήν Λύντια τρύπωσε σὲ μιὰ πάροδο. *Ο κρεμανταλάς δοηθός του Τζόε Ντίκ έδωσε ένα γερό μπουρμπουάρ στον σωφὸρ και τὸ ταξί έφυγε. *Η κοπέλλα και ὁ Ρούντι προχώρησαν πεζοί και με προφυλάξεις μπήκαν στην ὁδὸ Σάλκον. *Από μακριά έβδαν τὸν συμμορίτη με τὸ παπιγιόν νά κατεβαίνει από τὸ αυτοκίνητο και νά κατευθύνεται πρὸς τήν έξασπορτα ενός τετραώρφου σπιτιού. Τὸ αυτοκίνητο έφυγε.

— Διάβολε!, μουρμούρισε ὁ Ρούντι. Σ'αυτό τὸ σπίτι μένει ὁ Μάκφιλδ! Τι δουλειά μπορεί νά έχη αυτό τὸ μούτρο με τὸν τραπεζίτη *Ερνέστο Μάκφιλδ;

*Έξευσε τή μύτη του και πρόσθεσε:

— Νά μη με λένε Ρούντι, αν δεν έτοιμάζουν πάλι καμμιὰ καινούργια βρωμοδουλειά οί συμμορίτες του Κέρτις! Κι'αυτὴ τὴ φορά φαίνεται πὸς στόχος τους είναι ὁ τραπεζίτης Μάκφιλδ... Μου φαίνεται, Λύντια, πὸς κάναμε διάνα! Θά πολλάβουμε μιὰ ληστεία και θά τσουβαλιάσου με μερικούς από τους συμμορίτες του Κέρτις. Αύριο οί έφημερίδες θά δημοσιεύουν τὴς φωτογραφίες μας με χτυπητὸς λεζάντες. Πάντοτε έγω τὸ έλεγα πὸς μιὰ μέρα θά γίνω διάσημος.

*Η Λύντια Τόρεν άναστέναξε:

— *Ήρθαμε γιά τὸν Τζόε!

είπε. Δεν ήρθαμε για να γίνης διάσημος. Ξέρεις, Ρούντυ, ότι ο Τζόε είναι για μένα το πᾶν. "Αν λοιπόν νομίζης πῶς δεν βρίσκεται ἐδῶ ὁ Τζόε μπορούμε νὰ φύγουμε. Δεν πρέπει νὰ χάνουμε πολύτιμο καιρό.

Ὁ κρεμανταλάς τὴν κύτταξε λαξά.

— Εἶσαι ἀνόητη, Λύττια!, εἶπε. "Ἐλα μαζί μου.

Τὸ κορίτσι σταυροκοπήθηκε καὶ ψιθύρισε μιὰ προσευχή: «Παναγία—Μαρία δώσε του φῶτισι νὰ μὴν κάνη πάλι καμμιὰ καινούργια κουταμάρα...» καὶ τὸν ἀκολούθησε.

— Καλὰ ἔκανες καὶ σταυροκοπήθηκες!, εἶπε ὁ Ρούντυ. Σὲ τέτοιες δουλειές καλὸ εἶναι νὰ κάνη κανεὶς τὸ σταυρό του πρὶν ἀρχίσῃ γιατί δὲν ξέρει τί τοῦ συμβαίνει.

"Ἐβαλε τὸ χέρι στὴν τσέπη του κι' ἔβγαλε ἕνα πιστόλι.

— Κράτησε αὐτὸ τὸ παιχνιδάκι στὴν τσάντα σου, Λύττια!, εἶπε. Μπορεῖ νὰ σοῦ χρειασθῇ.

— Κι' ἐσύ; ρώτησε τὸ κορίτσι.

— Ἐγὼ δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ πιστόλια!, ἀπάντησε ὑπερήφανα ὁ Ρούντυ. Κάτι γεν ναῖοι σὰν καὶ μένα γράφουν στὰ παλιά τους τὰ παπούτσι τὰ δῆλα. Ἐμένα μὲ φτάνουν οἱ γροθιές μου. Εἶναι κεραυνόβλες καὶ ἀκατόβλητες γροθιές καὶ ὅσοι τίς δοκίμασαν δὲν μπόρεσαν νὰ τίς ξεχάσουν ποτέ!

Ἡ κοπέλλα ἀναστένασε γεμάτη ἀπελπισία. Ἐρριξε τὸ πιστόλι στὴν τσάντα της κι'

ἀκολούθησε τὸν Ρούντυ. Προχώρησαν μὲ προφυλάξεις πρὸς τὸ σπίτι. Μπροστὰ ὁ κρεμανταλάς καὶ μερικὰ δῆματα πίσω ἔκεινη.

— Τὰ μάτια σου ἀνοιχτά! ψιθύρισε ὕστερα ἀπὸ λίγο χαμηλόφωνα ὁ Ρούντυ πρὸς τὴν Λύττια. "Ἐχε τὸ νοῦ σου νὰ μὲ καλύψης. Πάρε καὶ αὐτὸ τὸ σκονί. Θὰ μὲ περιμένῃς ἐδῶ καὶ θὰ δένῃς ἕναν—ἕναν τοῦς συμμορῖτες ποῦ θὰ πετάω ἀπὸ τὸ παράθυρο! Κατάλαβες;

— Ναί, κατάλαβα!, ἀπάντησε νευριασμένη ἡ κοπέλλα.

— Θὰ προχωρήσω λοιπὸν μόνος. Ἐσύ θὰ μείνῃς σ' αὐτὴ τὴ σκοτεινὴ γωνιά καὶ θὰ κάνῃς ὅ,τι σοῦ εἶπα.

Ἡ Λύττια ἔμεινε μόνη. Ὁ κρεμανταλάς βοήθῃς τοῦ Τζόε Ντικ ἀπομακρύνθηκε. Ἦξερε ὅτι ἕνας καθὼς πρέπει ντέτεκτιβ, πρὶν μῆθ' ἓνα σπῆ: χωρὶς πρόσκλησι, εἶχε καθήκον νὰ κάνη μιὰ βόλτα γύρω ἀπὸ αὐτό, νὰ μελετήσῃ τὸν καλύτερο τρόπο εἰσόδου. Αὐτὸ ἔκανε καὶ ὁ Ρούντυ. Τὸ μεγάλο τετραώροφο σπῆτι βρισκόταν στὸ βάθος ἑνὸς μεγάλου κήπου. Ἐνας ψηλὸς μαντρότοιχος ὑπῆρχε γύρω ἀπὸ τὸν κήπο. Νὰ σκαρφαλώσῃ σ' αὐτὸ τὸν μαντρότοιχο ἦταν κάπως δύσκολο γιὰ τὸν Ρούντυ.

— Δὲν εἶμαι κουτός; σκέφτηκε. Τὸ πιὸ σωστὸ εἶναι νὰ μῆθ' ἐπιστήμω. Ἄλλωστε δὲν πρόκειται νὰ κάνω τίποτα κρυφά. Τὴ ζωὴ τοῦ Μάκφιλδ πηγαίνω νὰ σώσω.

Καί, χωρὶς νὰ χάνῃ καιρό,

κατευθύνθηκε προς την πόρτα. Χτύπησε το κουδούνι και ή πόρτα άνοιξε. Ένας κοντόχοντρος άντρας πρόβαλε. Δίπλα στον κοντόχοντρο στεκόταν ένας άλλος ψηλός με φαβορίτες. Και οι δυο έβριξαν μια άσκημη ματιά στον Ρούντυ. Εκείνος χαμογέλασε εύγενικά.

— 'Ο κ. Μάκφιλντ, παρακαλώ; ρώτησε.

— Τι τον θέλεις; ρώτησε ο ψηλός με τις φαβορίτες.

— Να τον φιλήσω!, είπε χαμογελώντας ο Ρούντυ. Για να τον ζητάω σημαίνει πως κάτι τον θέλω. Είναι ανάγκη να τον δω να του πω κάτι σοβαρό.

Ο ψηλός ζάρωσε τα φρύδια.

— Δηλαδή;

— Είστε από το προσωπικό του σπιτιού; ρώτησε ο Ρούντυ.

Κούνησαν το κεφάλι καταφατικά. Ο Ρούντυ κύτταξε γύρω του και μίλησε χαμηλόφωνα.

— Τόσο το καλύτερο! Θα σας πω λοιπόν το μυστικό. Είμαι αστυνομικός και παρακολουθούσα ένα ύποπτο μούτρο με κόκκινο παπιγιόν. Το μούτρο αυτό μπήκε εδώ μέσα πριν από δέκα λεπτά. Είμαι εις θέσιν να ξέρω ότι πρόκειται περι κακοποιού. Ο κακοποιός αυτός λοιπόν είμαι βέβαιος ότι ήρθε να κάνει κάτι κακό στον κ. Μάκφιλντ. Καταταλαβαίνετε λοιπόν για ποιο λόγο πρέπει να του μιλήσω.

Οι δυο άνθρωποι αντήλλαξαν ένα βλέμμα συνεννοήσεως.

— Και πως σε λένε εσέ-να; ρώτησε ο κοντόχοντρος.

— Είμαι ο Ρούντυ Μπάθ!, απάντησε υπερήφανα ο κρεμανταλάς. Δεν είναι δυνατόν να μην έχετε ακούσει το όνομά μου. Είμαι ο βοηθός του Τζόε Ντικ.

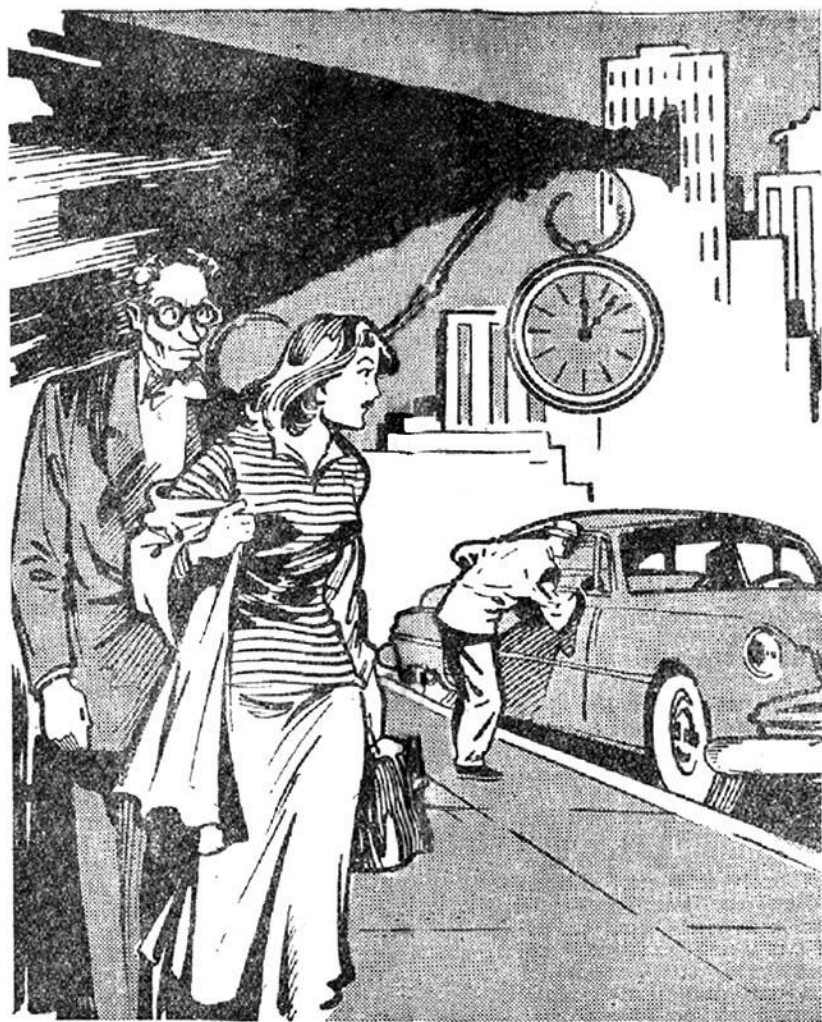
— Τότε αλλάζει!, είπε ο ψηλός. Πέρασε. Και βέβαια πρέπει να ειδοποιήσουμε τον κ. Μάκφιλντ.

Ο Ρούντυ προχώρησε γεμάτος υπερήφανα πρώτος. Οι άλλοι τον ακολούθησαν. Δεν είχε κάνει όμως περισσότερα από πέντε βήματα όταν έβριξε κάτι σκληρό να βροντάει σαν σφυρί στο πίσω μέρος του κρανίου του. Ο Ρούντυ δοκίμασε να γυρίσει. Ένα δεύτερο όμως χτύπημα τον έκανε να γονατίσει. Τίναξε τις ποδιάρες και τις χερουκλες του κι έπεσε με τα μούτρα στο χώμα.

— Εύτυχώς που δεν με χτυπήσανε στο μάτι να μου το πρήξουνε πάλι!, μοιραούρισε εύχαριστημένος. Αυτόι τουλάχιστον είναι περισσότερο εύγενικοί από κάτι άλλους...

Υστερα είδε χιλιάδες χρωματιστά άστρα να κάνουν περιπίτατο γύρω του κι έχασε τις αισθήσεις του. Έκλεισε τα μάτια και λιποθύμησε.

— Τ' άφεντικό θα εύχαριστηθή πολύ!, είπε γελώντας ο ψηλός με τις φαβορίτες. Τώρα που έχει στα χέρια του τον μακρυπόδη βοηθό του Τζόε Ντικ θα μπορεί να κοιμάται ήσυχος. Βάλε ένα χεράκι να τον σηκώσουμε.

— Έλα μαζί μου!, διάταξε τη Λύντια ο κρεμανταλάς.

‘Ο Τζός Ντικ
κάνει μιάν επίσκεψη

ΑΥΤΑ έγιναν βράδυ. Τò πρωί όμως είχε γίνει κάτι άλλο. ‘Ο Τζός Ντικ ίδια μέρα όμως τò πρωί είχε γίνει κάτι άλλο. ‘Ο Τζός Ντικ φεύγοντας από την προβλήτα 24 πήγε σ’ ένα από τὰ πολ- λά καταφύγια πού είχε στη Νέα ‘Υόρκη. Είχε ανάγκη ἀ- πό λίγο ύπνο. Ξάπλωσε δυò ώρες κι’ όταν ξύπνησε, έκανε τή συνηθισμένη καθημερινή γυμναστική του. ‘Υστερα κλείστηκε στο μυστικό έργα- στήριό του και μπροστά σ’ έναν καθρέφτη άρχισε νά κά- νη μιὰ πολύ γνώριμη δουλειά. Χρησιμοποιώντας διάφορες πλαστικές ουσίες και έλάσμα- τα άλλαξε μορφή. Δέκα λεπτά αργότερα τò πρόσωπο πού έ- βγαίνει από την πίσω πόρτα τού μυστικού καταφυγίου τού Τζός Ντικ ήταν ένας τύπος μεσόκοπου ανθρώπου με γκρι- ζους κροτάφους, έλαφρά γκρι- ζο μουστάκι και καμψά ρούχα.

‘Ο μεσόκοπος κύριος δυò δρόμους πιο κάτω σταμάτησε ένα ταξί και έδωσε στον σω- φέρ μιὰ διεύθυνση. Θα ήταν έντεκα πρίν από τò μεσημέρι όταν τò αυτοκίνητο σταμάτη- σε έξω από ένα τετραώροφο σπίτι τής οδού Σάλκον. Στην έξωπορτα αυτού τού σπιτιού υπήρχε μιὰ μικρή μπρούτζινη έπιγραφή πού ανέφερε τò όνο- μα τού ιδιοκτήτου και ένοίκου αυτού τού σπιτιού: «Έρνέ- στος Μάκφιλδ. Τραπεζίτης». ‘Ο μεσόκοπος κύριος πλήρω- σε τò σωφέρ και, όταν τò αυ- τοκίνητο έφυγε, πλησίασε τήν μεγάλη έξωπορτα και πάτησε τò κουμπί τού ηλεκτρικού κου-

δουιού. ‘Υστερα από λίγο ένας κοντόχοντρος υπηρέτης άνοιξε. ‘Ο έπισκέπτης ρώτησε έαν ό έντιμότατος κ. Μάκφιλδ ήταν μέσα και, όταν έλαβε κα- ταφατική απάντηση, έβγαλε από τò πορτοφόλι του ένα έ- πισκεπτήριο και τò έδωσε σπών υπηρέτη. Τò έπισκεπτή- ριο έγραφε: «Μπιίλυ ‘Ανταφά- ουερ. Βιομηχανία Χάλυθος— ‘Αμβούργον».

— Μπoreíte νά τού πήτε και προφορικώς ότι είμαι πε- ραστικός από τή Νέα ‘Υόρκη. Δέν θα μείνω περισσότερο ά- πό δυò ήμέρες. Έρχομαι από τήν Ουάσιγκτον και πηγαίνω στη Μπόν. Θα ήθελα νά μιλή- σουμε για ένδιαφέροντα πρά- γματα... ‘Ελπίζω νά με δε- χτή.

‘Ο υπηρέτης κοντοστάθηκε λίγο έξέτασε με μιὰ ματιά ά- πό τò κεφάλι ως τὰ πόδια τόν έπισκέπτη, χωρίς νά δείξη ά- τόν εύρισκε τού γούστου του ή όχι.

— Θα τού διαβιβάσω τήν παράκλησί σας, είπε. Περιμέ- νετε.

‘Υστερα από λίγο ξαναγύ- ρισε.

— ‘Ο κύριος Μάκφιλδ σάς περιμένει, τού είπε.

‘Ο Τζός Ντικ εύχαρίστησε μ’ ένα χαμόγελο τόν υπηρέτη και τόν άκολούθησε. Μπρο- στά ό υπηρέτης πίσω ό με- ταιφιευμένος ντέτεκτιβ διέσχι- σαν τόν κήπο, μπήκαν στην κυ- ρία είσοδο τού σπιτιού και ύ- στερα από λίγο έφτασαν στο γραφείο τού Έρνέστου Μάκ- φιλδ. Μπροστά σ’ ένα μεγά- λο τραπέζι καθόταν ένας άν- τρας με κοκκαλιάρικο πρόσω- πο ηλικίας περίπου σαράντα

έτων. Είχε ανοιχτό μπροστά του ένα βιβλίο και διάβαζε. Καθώς άκουσε την πόρτα ν' ανοίγει, άνασήκωσε το κεφάλι κι' έβγαλε τὰ γυαλιά του. Τò βλέμμα του έρευνητικό καρφώθηκε για μερικά δευτερόλεπτα στο πρόσωπο του έπισκέπτη. Ο ντέτεκτιβ προχώρησε χαμογελώντας.

— Φυσικά δέν με γνωρίζετε, είπε. Προσωπικώς τουλάχιστον, δέν έχουμε συναντηθή ποτέ άλλοτε. Ίσως όμως έχετε διαβάσει στις έφημερίδες κάτι για τίς έπιχειρήσεις μου.

— Καθήσατε, είπε δείχνοντας ένα καθίσμα στον έπισκέπτη ό τραπεζίτη. Φυσικά είναι ή πρώτη φορά που σάς βλέπω. Άλλά όταν πριν από τρία χρόνια έκανα μιá περίοδεία στη Γερμανία ως μέλος τής Οικονομικής Έπιτροπής Έπανορθώσεων πέρασα κι' από τò Άμβούργο. Έκει άκουσα τὰ καλύτερα λόγια για τίς έπιχειρήσεις σας.

— Για τίς έπιχειρήσεις αυτές ήρθα άκριβώς νά σάς μιλήσω!, είπε ό ντέτεκτιβ καθώς καθόταν. Δηλαδή πιό συγκεχυμένα για νά μπορούμε καλύτερα σπό θέμα, είμαι έξουσιοδοτημένος από τους μετόχους τής Έταιρίας Χόλντος, τους όποιους αντιπροσωπεύω, νά ζητήσω την οικονομική συμπεράσασι τής τραπεζής σας σέ μιá νέα προσπάθεια που κάνουμε...

— Και ποιός σάς είπε πώς μπορώ έγώ νά βοηθήσω τίς έπιχειρήσεις σας; ρώτησε σχεδόν άπότομα ό Μάκφιλντ.

— Ω! Αυτό ήταν μιá έμπνευσι καθαρώς δική μου! Έχω την ίδια πώς θά σάς πείσω. Οί όροι τής οικονομικής βοήθειας που θά σάς ζητήσω με είναι υπερβολικά ευνοϊκοί για την τράπεζά σας. Άλλωστε έχω κι' έγώ τίς πληροφορίες μου. Ξέρω πόσο ενδιαφέρεστε για την αναγέννησι τής Δυτικής Γερμανίας. Στόν Άνατολικό Τομέα με τή βοήθει των Ρώσων οί συμπατριώτες μου κάνουν σωστά θαύματα στην βιομηχανία του σιδήρου. Τί ίδιο πρέπει νά κάνετε νομίζω και σεις οί Άμερικανοί.

— Τέλος πάντων!, τόν έκοψε ό Μάκφιλντ. Είμαι έτοιμος νά άκούσω τίς προτάσεις σας, κύριε Άνταφάουερ.

— Σάς εύχαριστώ, είπε ό ντέτεκτιβ κι' έβγαλε τή χρυσή σιγαροθήκη του. Νομίζω πώς θά τίς βρήτε ιδιαίτερώς συμφέρουσες. Τσιγάρο;

Πρότεινε τή σιγαροθήκη του και ό Μάκφιλντ πήρε τσιγάρο.

— Τò ποσό που μάς είναι άπαραίτητο, συνέχισε ό ντέτεκτιβ, για την τράπεζά σας άποτελεί σταγόνα έν τώ ωκεανώ. Για μάς όμως...

Πρότεινε τόν αναπτήρα του. Ο Μάκφιλντ με τò τσιγάρο στο στόμα έσκυψε νά άνάψει. Ο Τζός Ντικ πίεσε έλαφρά τò έλοπιήρο. Ξεπετάχτηκε μιá μπλε φλόγα και μαζί μ' αυτήν ένα μικρό συννεφάκι γκριζου καπνού. Τò συννεφάκι, ισχυρότατο άναισθητικό άέριο, χτύπησε τὰ ρουθούνια του Μάκφιλντ. Τò βλέμμα του σκοτείνιασε μονομιάς και δοκίμα

σε να σηκωθεί. Μά ξανάπεσε βαρύνοντάς τον κάθισμά του.

— Δεν είναι τίποτα. Μάκφιλντ!, είπε χαμογελώντας ο ντέτεκτιβ κι έρριξε τον αναπτήρα στην τσέπη του. Θα καιμήθης είκοσιτέσσερις ώρες. Όσες ακριβώς μου χρειάζονται για να μάθω τί παρτίδες έχεις με τον Μάικλ Κέρτις...

Ο Μάκφιλντ μούγγρισε σάλισσασμένο βώδι. Άλλά δεν μπόρεσε να κάνει τίποτα περυσότερο. Έρριξε το κεφάλι στο στήθος του κι άρχισε να όνειρεύεται.

Ένα κρυπτογραφικό μήνυμα...

ΤΗΝ άμέσως επόμενη στιγμή ο ντέτεκτιβ άρπαξε από τις μασχάλες τον άναίσθητο άνθρωπο και τον έσυρε προς μιιά πόρτα που βρισκόταν πίσω ακριβώς από το γραφείο. Άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα σε μιιά μικρή κάμαρη. Τοποθέτησε σ' ένα κάθισμα τον Μάκφιλντ κι έβγαλε από την τσέπη τή θήκη με τις πλαστικές ουσίες. Υστερα άρχισε να αλλάζει το πρόσωπό του. Πρώτα κατέστρεψε τή μορφή του Άνταφάουερ. Κατόπιν άρχισε να δημιουργή ένα καινούργιο πρόσωπο. Λίγα λεπτά αργότερα ύπήρχαν εκεί μέσα δυό Μάκφιλντ. Ο Τζοε Ντικ έκανε μιιά προσεχτική έρευνα στις τσέπες του άληθινού Μάκφιλντ. Πήρε όλα τα αντικείμενα και χαοτικά που βρήκε άπάνω του κι ύστερα έδωσε τον τοσαπέζι τη στο κάθισμά του. Ποίν φύγη έκλεισε το στόμα του με

τρεις ισχυρές λουρίδες λευκοπλάστη και θγαίνοντας κλείδωσε πίσω του τήν πόρτα.

Η όλιγόλεπτη άπουσία του από το γραφείο δεν είχε γίνει άντιληπτή. Κάθησε στη θέση του Μάκφιλντ και έρριξε μιιά ματιά στο βιβλίο που διάβαζε. Ήταν ένα αισθηματικό μυθιστόρημα.

— Περίεργο, σκέφτηκε ο ντέτεκτιβ. Έχει λοιπόν τόσο ήσυχη συνείδησι ώστε να μporή να διαβάζει και μυθιστορήματα;

Ξεφυλλίζοντας όμως το βιβλίο είδε κάτι που τον ξάφνιασε. Στη δεκάτη τρίτη σελίδα ήταν ύπογραμμισμένες δυό λέξεις με κόκκινο μολύβι. Ή μιιά λέξι βρισκόταν στην έβδομη σειρά κι' ή άλλη στην είκοστή πέμπτη. Ή πρώτη ήταν ή λέξις μη χάνημα, ή δεύτερη άπόψε. Γύρισε και άλλες σελίδες. Σε κάθε σελίδα ήταν ύπογραμμισμένες διάφορες λέξεις. Κατάλαβε και χαμογέλασε.

— Πολύ παλιό το κόλπο!, μουρμούρισε.

Ήταν ένα είδος κρυπτογραφικού κώδικα. Άρχισε να ξεφυλλίζει πάλι από τήν άρχή το βιβλίο. Πήρε ένα χαρτί και άρχισε να γράφει τις ύπογραμμισμένες λέξεις στη σειρά τή μιιά ύστερα από τήν άλλη. Μετά δέκα λεπτά είχε προποστά του μιιά όλόκληρη έπιστολή με έξαιρετικά ενδιαφέρον περιεχόμενο. Ένα χαμόγελο θριάμβου ισχεδιάστηκε στα γείλη του. Διάβασε άργά τα όσα είχε γράψει: «Μάθε πώς όλα πήγαν καλά. Το μηχανή-

μα ήταν μεγάλη επιτυχία. Μ' αυτό το όπλο στα χέρια μας θα συντριψούμε κάθε αντίδραση. 'Η 'Ακτίνα 'Ολέθρου μπορεί να καταστρέψει μέσα σε λιγώτερο από μισή ώρα μια δολοκλήρη περιοχή. Θα την χρησιμοποιήσουμε σύντομα για την επίθεση εναντίον του θησαυροφυλακίου της τραπέζης εμπορίου. Μέχρι την ημέρα εκείνη το μηχανήμα πρέπει να μείνει στην κρυψώνα του. 'Απόψε θα μιλήσουμε σχετικά. Μάκφιλδ.»

Δεν είχε πείσει λοιπόν έξω ο Μπόμπ Στύλ. Είχε ακούσει σωστά. 'Ερριξε στην τσέπη του το σημειώμα και ύστερα άνοιξε τα συρτάρια του γραφείου. Τά έρευνησε προσεχτικά. Δεν βρήκε τίποτα αξιόλογο. Του ήταν όμως αρκετά τα όσα είχε μάθει από τις υπογραμμισμένες λέξεις του βιβλίου. Το βιβλίο αυτό θα έφτανε σίγουρα στα χέρια κάποιου και αυτός ο κάποιος θα διάβαζε το μήνυμα. Ποιός να ήταν όμως αυτός; Βέβαια, όχι ο Μάικλ Κέρτις. Γιατί ο Μάικλ Κέρτις ήταν ο ίδιος που είχε οργανώσει την έπιδρομή στην προβλήτα 24 και δεν υπήρχε κανένας λόγος να πάρη πληροφορίες για ένα πράγμα που γνώριζε τόσο καλά. Αυτό έδειχνε πως στη σπείρα του Κέρτις υπήρχαν και άλλα σημαίνοντα πρόσωπα εκτός από τον Μάκφιλδ. Για τον Μάκφιλδ είχε ήδη ωριμάσει στοιχεία στα χέρια του ο Τζόε Ντίκ. 'Από καιρό ο ντέ τεκτιβ πίστευε πως πίσω από διάφορες «δουλειές» κρυβόταν

αυτός ο Μάκφιλδ. 'Αλλά έκανε πάντα με τέχνη και προσοχή αυτές τις δουλειές ώστε κατ'άφανε να ξεφεύγη από τα χέρια του νόμου. Τώρα τα πράγματα ήταν διαφορετικά. 'Αλλά ο άλλος; Ποιός μπορούσε να είναι ο άλλος;

Χτύπησε το τηλέφωνο. Σήκωσε το ακουστικό με χτυποκάρδι.

— 'Αλλό, Μάκφιλδ!, άκούστηκε μια φωνή από την άλλη άκρη του σύρματος. 'Εχε υπ' όψι σου ότι το ραντεβού ανεδάλλεται για τις δέκα το βράδυ. Στις δέκα παρά τέταρτο θα στείλω το άμάξι να σε πάρη.

Ποιός ήταν; Σε ποιό μέρος ήταν το ραντεβού; 'Ο Τζόε Ντίκ για ένα δευτερόλεπτο δεν μίλησε. Δεν ήξερε τί άκριβώς έπρεπε να πη. Τό άκρονισμένο μυαλό του όμως όπως σε κάθε δύσκολη περίπτωση δούλεψε πάλι γοργά.

— Συνέβη τίποτα; ρώτησε μμηούμενος στην έντέλεια τη φωνή του Μάκφιλδ. Για ποιό λόγο αυτή ή άναβολή;

— Δέν πρέπει να ρωτάς τέτοια πράγματα, Μάκφιλδ, από το τηλέφωνο!, τον έκοψε άυστηρά ή φωνή. Στις δέκα παρά τέταρτο, να είσαι έτοιμος.

— 'Εντάξει! Θα είμαι έτοιμος.

'Εμεινε όλες τις ώρες κλεισμένος στο γραφείο. Τό μεσημέρι ό κοντάχοντρος υπηρέτης μπήκε μέσα και τον ρώτησε αν θα γευματίση. 'Απάντησε άρνητικά. 'Ο υπηρέτης έκανε

μιάν υπάκλιση και έφυγε. "Όταν έκλεισε πίσω του ή πόρτα ο Τζόε Ντικ χαμογέλασε. "Αφού και ο υπηρέτης δέν τόν άναγνώρισε όλα πήγαιναν έν τάξει.

Σκέφτηκε για μιá στιγμή να κάνει ένα τηλεφώνημα στον Τόρεyson. "Ο ίνσπéκτορ θα τάχανε φυσικά όταν θα του άνέφερε τὰ καθέκαστα και του γνωστοποιούσε ύπό ποιά μορφή και με ποιά όνομα τού τηλεφωνούσε. "Αλλά δέν πραγματοποίησε αυτή τή σκέψη. "Αν έπαιρνε και μιá λέξη άπ' αυτό τού τηλεφώνημα τó αυτί κάποιου υπηρέτη, θα χαλούσε ή δουλειά κι' ο Τζόε Ντικ ήθελε να πετύχη. Θα έκανε ύπομονή ως τó θράδυ. Στις δέκα θα έρχόταν ένα αυτοκίνητο να τόν παραλάβη. Και τó αυτοκίνητο θα τόν πήγαινε σε κάποιον. Αυτός ó κάποιος ίσως να ήταν ó Μάικλ Κέρις, ίσως ó άλλος. Και στις δυό περιπτώσεις όμως ó Τζόε Ντικ ήταν άποφασισμένος να δράσει κεραυνοβόλα. Δέν έπρεπε να αφήσει τούς κακούργους να χρησιμοποιήσουν τήν "Ακτίνα "Ολέθρου. Δέν έπρεπε να προφτάσουν. Γιατί ήξερε αυτός καλύτερα άπό κάθε άλλον ποιά καταστρεπτικά άποτελέσματα μπορούσε να έχη για τούς ανθρώπους ή χρησιμοποιήσις αυτής τής "Ακτίνας, που άποτελούσε μιá άπό τις τελευταίες άνακαλύψεις τών "Εργαστηρίων Πυρηνικής "Ενεργείας τών "Ηνωμένων Πολιτειών. Θα ήταν έγκλημα λοιπόν άν τούς άφηνε.

"Όλο τó άπόγευμα τó πέ-

ρασε σκαλιζοντας τὰ διάφορα συρτάρια και τὰ βιβλία που υπήρχαν στο γραφείο του Μάκφιλδ. Τó θράδυ άρχισε ν' άδημονή. Κύτταζε κάθε τόσο τó ρολόι του. Είχε τήν αισθησι πώς οι δείχτες κινιόντουσαν πολύ άργά. "Ως τόσο ή ώρα του ραντεβού όλοένα και πλησίαζε...

"Έριξε μιá άκόμα ματιá στο ρολόι του, αλλά σχεδόν άμέσως άναστήκασε ξαφνιασμένος τó κεφάλι του. Τά μάτια του γουρλώσανε και ή καρδιά του θρόντησε δίαια καθώς είδε να άνοίγη ή πόρτα και να μπαίνει κάποιος μ' ένα τόμικαν στο χέρι. Αυτό τó τόμικαν τόν σημάδευε. Κι' εκείνος που κρατούσε τó τόμικαν ήταν ó Ρούντυ Μπάθ, ó κρεμανταλάς βοηθός του. "Ο Τζόε Ντικ λίγο άκόμα και θα λιποθυμούσε άπό... τήν έκπληξι του. Κατενίκησε τήν λιποθυμία αλλά δέν μπόρεσε να καταπνίξη μιá βλαστήμια. Αυτός ó κρεμανταλάς έρχόταν στην πιό κρίσιμη και άκατάλληλη στιγμή να τού χαλάσει τὰ σχέδια...

— "Απάνω τὰ χέρια, κύριε Μάκφιλδ!, διέταξε ó Ρούντυ. Διαφορετικά θα σε γαζώσω με τó αυτόματο που κρατάω και αύριο θα σου κάνουν μιá δόσα κηδεία οι φίλοι σου. Είπα ψηλά τὰ χέρια!

"Ο Ρούντυ γίνεται... διάσημος!

Η ΤΑΝ πραγματικά ó Ρούντυ Μπάθ, που μέσα σε μιή ώρα είχε κάνει ένα σωρό θαύματα. "Όταν οι

δυο συμμοριτές, ο κοντόχοντρος και ο ψηλός με τις φαβορίτες, τον αναγκάσαν από το έδαφος όπου είχε πέσει φαρδύς πλατύς, ύστερα από τα δυο χτυπήματα που δέχτηκε στο πίσω μέρος του κρανίου του, ο Ρούντυ άρχισε να συνέρχεται. Γιατί ο κρεμανταλάς βοήθος του Τζόε Ντίκ είχε έκτος των άλλων και αυτό το σπουδαίο προσόν! Είχε συνηθίσει... στο ξύλο! Είχε φάει τόσο πολύ ξύλο κατά τη διάρκεια της σταδιοδρομίας του, ώστε είχε αποκτήσει ένα είδος ανοσίας. Ένας άλλος, παραδείγματος χάριν, που θα δεχόταν τα δυο αυτά άγρια χτυπήματα ίσως να πέθαινε. Κι' αν δεν πέθαινε θα χρειαζόταν τουλάχιστο δυο είκοσιτε πέρωρα για να συνέλθη. Άλλα με τον Ρούντυ δεν συνέβαινε αυτό. Είχε συνηθίσει τόσο το ξύλο ώστε, και στη χειρότερη άκρως περιπτώσει, ή αναισθησία του δεν διαρκούσε περισσότερο από δέκα λεπτά, ένα τέταρτο της ώρας το πολύ. Έτσι και τώρα λοιπόν. Όσο να τον μεταφέρουν οι δυο συμμοριτές από την εξώπορτα δια μέσου του κήπου, στο κυρίως σπίτι είχε ξαναβρή τις αισθήσεις του. Δεν το έδειξε όμως και εξακολουθούσε να παριστάνει τον κοιμισμένο. Τον πέρασαν από ένα διάδρομο, ανέβηκαν μερικές σκάλες και τον πέταξαν μέσα σ' ένα δωμάτιο.

— Πάμε να ειδοποιήσουμε τον Μάκφιλντ!, είπε ο κοντόχοντρος. Κλειδώνουμε αυτόν τον ξυλοπόδαρο εδώ και ξα-

ναυυρίσουμε.

Προχώρησαν προς την πόρτα. Ο Ρούντυ μισάνοιξε τα μάτια και είδε τις ράχες των δυο συμμοριτών που πλησίαζαν την πόρτα. Δεν έπρεπε να τους αφήσει να πόν κλειδώσουν. Μ' ένα πήδημα βρέθηκε όρθος. Ρίχτηκε ξοπίσω τους και άπλωσε τις τεράστιες χερσούκλες του. Τα δάχτυλά του άρπαξαν τους δυο συμμοριτές από τα μαλλιά και τους τραβήξαν προς τα πίσω. Ξεφώνισαν άγρια από τον πόνο και δοκίμασαν να βγάλουν τα πιστόλια τους. Μά οι χερσούκλες του Ρούντυ κινήθηκαν πιο σβέλτα. Με δυο καλομελετημένες κινήσεις το κεφάλι του κοντόχοντρο χτύπησε με φούρια άπάνω στο κεφάλι του λιγνού με τις φαβορίτες κι' έκαναν καραμπόλα. Ακούστηκε ένα κράκ σα σπάσιμο κοκκάλων και ο Ρούντυ επανέλαβε την καραμπόλα. Οι δυο κακούργοι σωριάστηκαν στο πάτωμα. Με γαργές κινήσεις ο Ρούντυ τους άφώπλισε, τους έδεσε και τους φέμωσε. Ύστερα προχώρησε προς την πόρτα. Έπριξε μία ματιά στο διάδρομο και όταν βεβαιώθηκε πως κανείς δεν δρισκόταν εκεί, βγήκε έξω κλειδώντας την πόρτα και έρριξε το κλειδί στην τσέπη του.

— Καλά πάμε!, μουρμούρισε μ' ένα χαμόγελο θριαμβικού ο κρεμανταλάς και άρχισε να προχωρή με προφυλάξεις. Μου φαίνεται πως, χωρίς να το καταλάβω, θα γίνω διάσημος ντέτεκτιβ.

Δεν ήταν βέβαιος πού θα

τὸν ἔβγαζε αὐτὸς ὁ διάδρομος. Ἦταν βέβαιος ὅμως τώρα γιὰ κάτι ἄλλο ὁ Ρούντυ. Ὅτι ὁ Μάκφιλντ, γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ ὁποίου εἶχε διακινδυνεύσει τὴ ζωὴ του παρακαλοῦ βώντας τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ κόκκινο παπιγιόν, δὲν κινδύνευε καθόλου. Ἀπεναντίας ὁ Ρούντυ κινδύνευε ἀπ' αὐτόν. Ἀλλὰ θὰ τὸν...κανόνιζε πρὶν προφτάσῃ νὰ τὸν βλάψῃ.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔπεσα ἀπάνω στὴν περίπτωση, σκέφτηκε. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ κόκκινο παπιγιόν εἶχε νταραβέρινα μὲ τὸν Μάικλ Κέρτις τὸν ἀρχισυμμοριῆτη. Ἐχει ὅμως καὶ νταραβέρινα μὲ τὸν Μάκφιλντ. Αὐτὸς μῆπκε ἐλεύθερα στὸ σπιτί. Ἐγώ, ὅταν δήλωσα πὼς εἶμαι ντέτακτιβ, μὲ ταράξανε στὶς κατακεφαλιές. Ἄρα τί κάνει νιάου—νιάου στὰ κεραμιῖδια; Θὰ σερκώσω τὸν κ. Ἐρνέστο Μάκφιλντ καὶ θὰ γίνω διάσπμος.

Προχωρώντας δρέθηκε μπροστά σὲ μιὰ μισάνοιχτη πόρτα. Ἐρριξε μιὰ ματιά στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ διαδρόμου. Δὲν ἦταν μέσα κανεὶς. Ὑπῆρχε ὅμως κάτι ἄλλο ἐκεῖ. Ἔνα αὐτόματο τόμιγκαν κρεμασμένο στὸν τοῖχο. Τὰ μάτια τοῦ Ρούντυ ἔλαμψαν. Μ' αὐτὸ τὸ ὄπλο στὰ χέρια θὰ μπορούσε νὰ τὰ βάλῃ μ' ἓνα σύνταγμα κακούργων. Μῆπκε μέσα, πήρε τὸ τόμιγκαν καὶ ξαναβγήκε ἰστὸ διάδρομο. Κάπου ἄκουσε ὁμίλιες καὶ σταμάτησε.

— Ὁ Μάκφιλντ εἶναι πολὺ παρσίξενος σήμερα!, ἔλεγε μιὰ φωνή. Δὲν τὸ κούνησε ἀπὸ τὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο του.

Εἶναι στὸ τρίτο πάτωμα ἀπὸ τὸ πρῶτ.

— Τ' ἄφηντικὸ ἔχει σοβαρὴ δουλειά! ἀπάντησε κάποιος ἄλλος. Τὸ μηχανήμα πού πήραμε χτές ἀπὸ τὴν προβλήτα θὰ μιάς βάλῃ σὲ πολλὲς σκοτούρες.

Μαζὶ μὲ τὶς ὁμίλιες ἄκουσε καὶ δῆματα ὁ Ρούντυ καὶ γύρισε μπρὸς—πίσω. Ἰβρέθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ σκάλα καὶ τὴν ἀνέβηκε. Αὐτὴ ἡ σκάλα ἔφτανε στὸ τρίτο πάτωμα. Ὁ κρεμανταλάς εὐχαρίστηρε νοερὰ τὸ Θεὸ πού ἔβγαλε μπροστά του αὐτὴ τὴ σκάλα. Ἔτσι φτάνοντας στὸ τρίτο πάτωμα θὰ εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ συλλάβῃ τὸν Μάκφιλντ. Αὐτὸ ἄλλωστε ἦταν τὸ σχέδιό του πού θὰ τὸν ἔκανε διάσπμο. Γλύστηρε βιαστικὰ στὸ διάδρομο τοῦ τρίτου πατώματος καὶ σταμάτησε ἔξω ἀπὸ μιὰ πόρτα. Ἡ πόρτα αὐτὴ ἔγραφε ἀπέξω «Ἰδιαίτερον Γραφεῖον». Ἐδῶ λοιπὸν ἦταν ὁ Μάκφιλντ. Ἐσπρώξε ἀδίσταχτα τὴν πόρτα καὶ πέρασε μέσα μὲ τὸ αὐτόματο στὸ χέρι.

— Ἀπάνω τὰ χέρια, κ. Μάκφιλντ!, γρούλλισε.

Παγίδα
στὴν παγίδα!

Ο ΤΖΟΕ Ντικ πού εἶχε πάρει, ὅπως ξέρεῖ ὁ ἀμαγνώστης τὴ μορφὴ καὶ τὴ θέσι τοῦ Ἐρνέστου Μάκφιλντ μὲ ἀπάφαισι νὰ λύσῃ τὸ μυστήριό τῆς Ἀκτίνας Ὁλέθρου, ὅταν εἶδε τὸν βοηθό του νὰ τὸν σημαδεύῃ γούρλωσε τὰ μάτια καὶ βλαστήμησε.

“Ήξερε αυτός περισσότερο από κάθε άλλον αυτόν τον αλογουμούρη κρεμανταλά. Ήταν άπιστος Θωμάς και δεν τὸ εἶχε γιὰ τίποτα νὰ τὸν πυροβολήσῃ ἂν ἔκανε νὰ τοῦ μιλήσῃ ἢ νὰ κινήσῃ. Ἀλλὰ κάτι ἔπρεπε νὰ κάνει γιὰ τὴν ὥρα πού θὰ ἀρχόταν τὸ αὐτοκίνητο νὰ τὸν πάρῃ γιὰ τὸ ραντεβού πλησίαζε. Παίρνοντας λοιπὸν τὴν πραγματικὴ του φωνὴ ὁ ντέτεκτιβ μιλήσε, ἐνῶ σήκωνε μὴλὰ τὰ χέρια.

— Κλείσε τὴν πόρτα πίσω σου, Ρούντυ!, εἶπε.

Ὁ Ρούντυ κύτταξε δεξιά καὶ ἀριστερά ξαφνιασμένος. Ἡ φωνὴ ἦταν τοῦ Τζόε Ντίκ. Ἀλλὰ τὸν Τζόε Ντίκ δὲν τὸν ἐδίδεπε πουθενά.

— Κλείσε βλάκα τὴν πόρτα!, ξαναεἶπε ὁ ντέτεκτιβ.

Ὁ κρεμανταλάς κίνησε νευρικά τὸ δάχτυλο στὴ σκανδάλη.

— Ἐμένα δὲν μου τὴ σκάς, Μάκφιλδ!, μούγγρισε. Εἶσαι ἐγγαστρίμυθος καὶ προσπαθεῖς νὰ μεμηθῆς τὴ φωνὴ τοῦ ἀρχηγού μου. Ἀλλὰ ἐγὼ κάτι τέτοια δὲν τὰ καταπίνω! Ἀκίνητος καὶ βούλωσέ το γιὰ τὴ στήν ἀναψα! Ἔτσι μπράβο. Τώρα, με μὴλὰ τὰ χέρια, ἔλα κοντά μου.

Ὁ ντέτεκτιβ ἔκανε ἓνα βῆμα πρὸς τὸ μέρος του. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή σταμάτησε. Πίσω ἀπὸ τὸν Ρούντυ, στὸ ἀνοιγμά τῆς πόρτας φάνηκαν δύο καινούργια πρόσωπα. Ὁ ἓνας ἦταν ἓνας γοριλλας με κόκακινο παπιγιόν. Ὁ ἄλλος ἦταν ἓνας κοκκινομάλλης με φακίδες στὸ πρόσωπο. Τὰ μά-

τια τοῦ Τζόε Ντίκ λάμψανε παραξένα ἀλλὰ δὲν σάλεψε. Ἡ θέσι του ἦταν πολὺ δύσκολη. Ἡ ἔπρεπε νὰ φωνάξῃ στὸν Ρούντυ νὰ φυλαχτῇ, ὅποτε τὸ σχέδιό του νὰ φτάσῃ στὸν ἀρχηγόγκοτερ Κέρτις θὰ ναυσιγοῦσε, ἢ ἔπρεπε νὰ μὴ μιλήσῃ καὶ νὰ ἀφήσῃ νὰ τοῦ τὶς βρέξουν ἀγρία ὅπως προέβλεπε. Προτίμησε τὸ δεύτερο.

— Ἄντε λοιπὸν κουνήσου!, διέταξε ὁ Ρούντυ πού δὲν ἦξερε φυσικὰ τί συνέβαινε πίσω του. Πάρε τὰ πόδια σου κι' ἔλα κοντά μου!...

Ὁ ντέτεκτιβ χαιρογέλασε. Ὁ Ρούντυ ζάρωσε τὰ φρύδια του... ἀλλὰ δὲν πρόφτασε νὰ τὰ ξεζαρώσῃ! Οἱ δύο συμμοριτες πέσανε ἀπάνω του καὶ ὅλα τέλειωσαν πολὺ σύντομα. Σὲ δύο λεπτά εἶχε φύγει τὸ αὐτάματο ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ ἦταν δεμένος στὸ πάτωμα.

— Ἐντάξει παιδιά!, εἶπε στοὺς συμμοριτες γελώντας ὁ ντέτεκτιβ. Μοῦ σώσατε τὴ ζωὴ. Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ.

— Δὲν θὰ ζήσης καὶ πολὺ γιὰ νὰ τὸ θυμάσαι!, μούγγρισε ὁ Ρούντυ. Σύντομα θὰ πέσης στὰ χέρια τοῦ Τζόε Ντίκ. Κι' ὁ Τζόε Ντίκ... κάτι τέτοιους σὰν καὶ σὲνα τοὺς στέλνει στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα καὶ ψήνουνται!...

Ἐνας τρίτος μπῆκε ἐκεῖνῃ τὴ στιγμή στὴν κἀμαρη. Φοροῦσε μὴλὲ στολὴ σωφέρ.

— Τὸ αὐτοκίνητο σὰς περιμένει κάτω, εἶπε στὸν Μάκφιλδ.

Ἡ καρδιά τοῦ Τζόε Ντίκ

Μιά σκιά γλύστρησε πίσω από τον Ντικ κι' ένα μαχαίρι άστραψε.

χτύπησε διαστικά.

— "Έτοιμος!, είπε. "Έφτασα.

Ο σωφέρ έφυγε.

— Κρατήστε αυτόν τον κρεμανταλά όσο να γυρίσω παιδιά, είπε στους δυο συμμορίτες ό ντέκτιβ καθώς φορούσε μιά καπαρντίνα, την καπαρντίνα του πραγματικού Μάκφιλντ. Θέλω να τον άνακρίνω ό ίδιος... Μπορεί να μάς χρειαστή...

— "Έν τάξει!, θα τον βάλουμε στη ναφθαλίνη!, άπάντησε γελώντας ό γορίλλας με τó κόκκινο παπιγιόν.

Ο Τζέε Ντικ με σταθερό βήμα προχώρησε προς την έξοδο. Κατέβηκε τή μεγάλη

μαρμάρινη σκάλα, διέσχισε τόν κήπο και είδε τó αυτοκίνητο που τόν περίμενε. Ο σωφέρ, που είχε ξαναγυρίσει στη θέση του, χαιρέτησε με μιά κίνηση τού κεφαλιού του τόν ψευτο-Μάκφιλντ. Ο Τζέε Ντικ καθυσύχασε. Η μεταμφίεσί του λοιπόν ήταν έντάξει. Κανείς δέν τόν είχε ύποψιαστή. Όλα πήγαιναν καλά.

"Άνοιξε τήν πόρτα και μπήκε στο αυτοκίνητο. Καθώς μπήκε όμως στο αυτοκίνητο, ένοιωσε άπτότομα πολύ άσχημα. Μέσα στο μισοσκόταδο ξεχώρισε τήν κάνη ενός μωδραλλιοβόλου να σημαδεύει τó στήθος του. Οί βολβοί τών ματιών του στριφογύρισαν. Στο

πίσω μέρος του αυτοκινήτου υπήρχαν δυο άνθρωποι. Τώρα, εκτός από το μυδραλλιοβόλο, μπορούσε να δῆ και τὰ μούτρα τους.

— Πέρασε μέσα λοιπόν. Τζόε Ντίκ!, είπε έκείνος που κρατούσε τὸ ὄπλο. Δὲν πιστεύω νὰ μὴ σ' ἀρέσει ἡ παρέα μας. Θὰ περάσουμε φίνα!

Ὁ ντέτεκτιβ μὲ μιὰ γοργὴ ματιά ἀναμείτρησε τὴν κατάσταση. Ἦταν δέβαιος πῶς, ἂν δοκίμαζε νὰ ἀντισταθῆ, θὰ τὸν γάζωναν μὲ μιὰ ριπή. Βρισκόταν σὲ πολὺ δύσκολη θέση. Ἀλλὰ δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορά πού ἐρχόταν φάτσα μὲ φαίτσα μὲ τὸ θάνατο. ἤξερε πῶς τρέλλες δὲν χωροῦν σὲ τέτοιες περιστάσεις. Ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους καὶ χαμογέλασε.

— Ἐν τάξει, παιδιά!, εἶπε. Μιὰ καὶ γυαριζόμεσαστε, δὲν ἔχω ἀντίρρηση.

Μπήκε μέσα στ' αὐτοκίνητο. Τοῦ πήραν τὸ πιστόλι καὶ τὸν ἔβαλαν νὰ καθῆσθαι ἀνάμεσα τους οἱ δυὸ συμμοριῆτες. Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε.

Ἡ Λύντια ἀρχίζει νὰ ἀνησυχῇ

Η ΛΥΝΤΙΑ Τόρην μάταια περίμενε ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Μάκφιλντ, κρυμμένη σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά, νὰ δῆ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά, νὰ δῆ τοὺς συμμοριῆτες πού θὰ πετοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸ παρὰθυρο ὁ Ρούντυ Μπόθ, ὅπως τῆς εἶχε ὑποσχεθῆ. Ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ ἡ κοπέλλα ἀρχισε νὰ

ἀνησυχῇ. Μιστὴ ὥρα ἀργότερα εἶδε ἕνα μεγάλο αὐτοκίνητο νὰ στοματιάθῃ ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι. Ἐμεινε ἀκίνητη. Ἡ καρδιά τῆς χτυποῦσε βιαστικά. Δέκα λεπτά ἀργότερα, ἀνοίξε ἡ μεγάλη ἐξώπορτα καὶ βγήκε ὁ Μάκφιλντ. Τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως. Καὶ ποιὸς δὲν γινώριζε στὴ Νέα Ὠρόκη τὸν Ἐρονέστο Μάκφιλντ, τὸν πλουσιώτερο τραπεζίτη τοῦ κόσμου; Περίμενε πῶς τώρα θὰ βγαίνει μαζί του κι' ὁ Ρούντυ. Ἀλλὰ ὁ Ρούντυ δὲν φάνηκε. Αὐτὸ ἦταν πολὺ περίεργο. Σχεδὸν ἀμέσως ὅμως ξέχασε τὸν Ρούντυ, γιατί ἀπὸ τῆ θέσι πού βρισκόταν εἶδε κάτι πού τὴν ἔκανε νὰ παραξενευτῆ. Ἡ κόλλη ἐνὸς ὄπλου φάνηκε νὰ προβάλλῃ ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ αὐτοκινήτου καὶ κράτησε τὴν ἀναπνοή τῆς. Ἀκουσε κουβέντες, ἀλλὰ τ' αὐτί τῆς δὲν μπόρεσε νὰ συλλάβῃ τίς λέξεις. Ὑστερα εἶδε τὸν Μάκφιλντ νὰ μπαίνει, μετὰ ἀπὸ κάποιον δισταγμὸ, στὸ αὐτοκίνητο καὶ τὸ αὐτοκίνητο νὰ φεύγῃ. Μηχανικὰ σημείωσε τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου στὸ μυαλό τῆς.

— Ἐδῶ γίνονται, πολλὰ περίεργα πράγματα, μουρμούρισε. Ὁ Ρούντυ εξαφανίζεται καὶ ὁ τραπεζίτης Μάκφιλντ μπαίνει σ' ἕνα αὐτοκίνητο ὑπὸ τὴν ἀπειλὴ ἐνὸς μυδραλλιοβόλου. Τὸ πιὸ σωστὸ εἶναι νὰ τηλεφωνήσω στὸν ἐπιθεωρητῆ Τόρηνσον. Αὐτὸς ξέρει καλύτερα ἀπὸ μένα τί πρέπει νὰ κάνῃ.

Ἄφησε μὲ προφυλάξεις τὴν κρυψώνα τῆς καὶ ἀπομακρύν-

θηκε από την όδο Σάλκον. Κοντά στην 7η Λεωφόρο μπήκε σ' ένα τηλεφωνικό θάλαμο και πήρε το νούμερο του Τόρενσον. Πρώτα ρώτησε για τον Τζόε Ντίκ.

— Δυστυχώς, δεν έμαθα τίποτα ακόμα!, απάντησε αναστενάζοντας ο ινσπέκτορ.

Η απάντησι αυτή ήταν μια μαχαίριά στην καρδιά της. Κατέπνιξε όμως την απελπισία που την κυρίεψε και του διηγήθηκε εν συντομία την εξαφάνισι του Ρούντυ και την αποπογγύ του Μάκφιλντ.

— Κάτι περίεργο συμβαίνει μέσα σ' αυτό το σπίτι, κύριε ινσπέκτορ, είπε. Πολύ φοβάμαι ότι ίσως ο Ρούντυ δεν ζή πιά.

— Ο Ρούντυ είναι έφτασμος, Λύντια!, είπε για να της δώσει κουράγιο ο ινσπέκτορ. Μη φοβάσαι. Δεν παθαίνει τίποτα. Θάρθω άμέσως με τους άνδρες μου να κάνω μια αίφνιδιαστική έρευνα σ' αυτό το σπίτι. Περίμενέ με κάπου στα σκοτεινά κι' έφτασα. Πρόσεχε μην κάνης και μιιά κουταιά ρα.

Δέκα λεπτά αργότερα, ο Τόρενσον με τρία περιπολικά αυτοκίνητα γεμάτα άπλησιμένους αστυφυλάκικες έφτασε σε μια πάροδο της όδου Σάλκον. Η Λύντια έτρεξε κοντά στους αστυνομικούς που άρχισαν να αποβιβάζονται σιωπηλά και άθόρυβα. Μέσα σε μερικές στιγμές είχαν γλυστρήσει σ' ακιές στο σκοτάδι και το τετρόγωνο σπίτι ήταν κυκλωμένο από παντού. Ο ινσπέκτορ Τόρενσον με πέντε τολμηρούς

άνδρες της ομάδος του σκαρφάλωσαν στη σιδερένια έξωπορτα και πήδησαν μέσα στον κήπο.

Ο Τζόε Ντίκ
τά παίζει όλα για όλα!

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ με τον Τζόε Ντίκ και τους συμμορίτες έτρεχε με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Είχε βγή πριν από κάμποσην ώρα έξω από τη Νέα Υόρκη και μολονότι το σκοτάδι ήταν πηχτό ο ντέτεκτιβ μπόρασε με μερικές ματιές που έριχνε προς τα έξω να καταλάβη ότι είχαν μπή στο προάστειο Κάρλστον. Δεν σταμάτησαν όμως ούτε εκεί. Το αυτοκίνητο πέρασε το Κάρλστον και μπήκε σ' έναν άνωμαλο άνηφο ρικό δράμο.

— Την έπαθες σ' αν άγραμματος, Τζόε Ντίκ!, είπε κοροϊδευτικά εκείνος που κρατούσε το όπλο. Έπρεπε να ξέρης πώς τ' άφεντικά ανάμεσα τους έχουμ και μερικές συνθηματικές κουβέντες. Όταν το πρωί σου τηλεφώνησε ο Μάικλ Κέρτις, περίμενε να άκούση από το στοματάκι σου κάποιια από τις κουβέντες αυτές. Άλλά εσύ δεν ήξερες φυσικά και την έπαθες. Ο Κέρτις κατάλαβε ότι κάτι συμβαίνει και μάς έστειλε να σε παραλάβουμε. Μας προειδοποίησε μάλιστα ότι είσαι ζόρικος κι' ά να μην τον καταλάβουν οι δικόι του άνθρωποι, μάς είπε ο Κέρτις, θά πη πώς είναι ίδιος με τον Μάκφιλντ. Είναι ξέρω μονάχα που μπορεί να κάνει

αυτή τη δουλειά. Κι' αυτός ει-
ναι ο Τζόε Ντίκ. Να τον προ-
σέχετε γιατί είναι ζόρικός.
Θέλω να μου τον φέρετε εδώ
να μάθουμε από το στόμα του
τί τον έκανε τον Μάικιλ. Ύ-
στερα θα σάς τον παραδώσω
να γλεντήσετε!» Κατάλαβες;

Ο υτέκτιβ δὲν μίλησε. Εί-
χε να κάνει μ' ένα σατανικό κα-
κούργο, μ' ένα φοβερό αντί-
παλο. Έπρεπε να το παραδε-
χτή. Είχε στήσει την παγίδα.
'Αλλά ο «κουτσός σατανάς»
κατάφερε ναρθούν έτσι τα
πράγματα ώστε να πέση αυ-
τός στην παγίδα που είχε
στήσει.

Το αυτοκίνητο σταμάτησε
και οι συμμορίτες γήγχαν ά-
πό το αυτοκίνητο και ώδηγη-
σαν υπό την συνοδεία των πι-
στολιών τον Τζόε Ντίκ σ' ένα
ξρρημο σπίτι. Με το που μπήκε
ο υτέκτιβ, πήρε το μάτι του
ένα μεγάλο κιθώτιο με μαύρα
γράμματα. Κατάλαβε πώς ή-
ταν η 'Ακτίνα του 'Ολέθρου
και η καρδιά του σφίχτηκε.

'Απ' έξω άκούστηκε θόρυ-
βος από φρενάρισμα αυτοκι-
νήτου. Κάποιος έτρεξε στο
παράθυρο. Το μισάνοιξε άργά
και με προφυλάξεις.

— 'Εν τάξει παιδιά! εί-
πε. 'Ερχεται το άφεντικό με
το λυκόσκυλο.

'Απομακρύνθηκε από το πα-
ράθυρο και πήγε προς την
πόρτα. Την ξεμαντάλωσε. Η
πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα
κουτσαίνοντας ο Μάικλ Κέρ-
τις. Τον άκολουθοῦσε ένας
σκύλος. Το βλέμμα του κου-
τσού σατανά και το βλέμμα
του διάσημου κακούργου η-

γού διασταυρώθηκαν. 'Ενα ά-
σκημο χαμόγελο σχεδιάστηκε
στο μούτρο του Κέρτις. Το
πρόσωπο του Τζόε έμεινε ά-
νέκφραστο.

— 'Επί τέλους Τζόε!, είπε
γλυκά ο άρχισυμμορίτης. Ξα-
ναβλεπόμαστε ύστερα από
τόσο καιρό. Είμαι πολύ εύχα-
ριστημένος που σε ξαναβλέ-
πω. Δέν πιστεύω τα παιδιά
να μη σου φέρθηκαν εύγενικά.
'Αλλωστε, όπως βλέπω, ούτε
να σε δέσουν καταδέχτηκαν.
Αυτό σημαίνει πως ήσουν α-
φρόνιμος.

— 'Οκέϋ, Κέρτις! 'Ημου-
να όσο μπορούσα περισσότε-
ρο φρόνιμος. Τώρα όμως που
είσαι μπροστά μου, δέν ξέ-
ρω αν θα μπορέσω να είμαι
φρόνιμος.

Τα μάτια του συμμορίτη ά-
στραφαν, αλλά δέν έπαιψε να
χαιμογελάη.

— Δέν υπάρχει λόγος να
κάνης κουταμάρες, Τζόε! Για
το λόγο αυτό θα πώ στα παι-
διά να σε δέσουνε. 'Ετσι θα
μιλήσουμε πιο ήσυχα και θα
μπορέσω να σε περιποιηθώ
πιο καλά. Πρώτα θα μου πής
τί έκανες τον άληθινό Μάικ-
φιλδ.

Η καρδιά του Τζόε Ντίκ
βρόντησε βίαια. 'Ηξερε ποιές
«περιποιήσεις» τον περίμεναν.
'Ο Μάικλ Κέρτις τον είχε κα-
ταδικάσει σε θάνατο. Δέν μπο-
ρούσε να του συγχωρήσει τις
ζημιές που του έκανε στην έ-
πιδρομή εναντίον του Γαλά-
ζιου Τραίνου, όπως και το ό-
τι ξεμπέρδεψε χτες ακόμα στο
λιμάνι μερικούς από τους συμ-
μορίτες του. 'Αν τον έδεσαν

ήταν χαμμένος. Τώρα τουλάχιστον είχε τὰ χέρια ελεύθερα. Μπορεί νὰ ἦταν άσπλος, ἀλλὰ θὰ χρησιμοποιοῦσε τὶς γροθιές του. Καλύτερα νὰ σκοτωθῶν νόταν παλεύοντας, παρά νὰ άφηνε νὰ τὸν δέσουν γιὰ νὰ τὸν ἐκτελέσουν μὲ μιὰ μαχαίριά στὸ λαιμό, ὅπως συνήθιζε νὰ κάνη ὁ Κέρτις. Τὸ αἷμα κυκλοφόρησε ὀρμητικὰ μέσα στὶς φλέβες του, καθὼς εἶδε τοὺς δυὸ συμμορίτες, σ' ἕνα νεῦμα τοῦ κουτσοῦ ἀρχηγοῦ τους, νὰ τὸν πλησιάζουν. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ κροπούσε κι' ἄλλας ἕνα σχοινὶ στὸ χέρι. Ὁ ἄλλος ἔρριξε τὸ πιστόλι στὴν τσέπη του. Ὁ Κέρτις ἔβγαλε τὸ δικό του. Ὁ σωφὲρ τράβηξε τὴν ἀσφάλεια τοῦ λοῦγκερ του. Μολοντὶ δύο κόπνες ἦταν τώρα στραμιμένες ἐναντίον του, ὁ Τζόε Ντικ δὲν ἄλλαξε γνώμη. Ἡ τώρα ἦ ποτέ. Ἦταν ἡ τελευταία εὐκαιρία πού του παρουσιαζόταν. Ἐσφίξε τὰ δόντια καὶ ἄφησε τοὺς δυὸ συμμορίτες νὰ πλησιάσουν περισσότερο.

— Κάθησε σ' αὐτὴ τὴν καρέκλα Τζόε!, διέταξε ὁ ἀρχηγικάνγκστερ.

Ὁ τελευταῖος γῦρος

ΟΝΤΕ ΤΕΚΤΙΒ κάθησε μὲ μιὰ φοβισμένη ἔκφρασι στὸ πρόσωπο. Τὴν ἴδια στιγμή ἄμως, καθὼς οἱ δυὸ συμμορίτες ἔσκυβαν νὰ τὸν δέσουν, ἀνωρθώθηκε καὶ μὲ μιὰ κίνησι τρομακτικὰ γρήγορη φούχτισσε μὲ λύσσα τὸ λαιμὸ τοῦ ἑνὸς ἐνῶ τὸ ἄλλο του χέρι σὲ σχῆμα γροθιάς,

ἔπεφτε μὲ μιὰν ἀφάνταστη δύναμι στὸ κρανίον τοῦ ἄλλου. Ἀκούστηκαν πυροβολισμοὶ καὶ βλαστήμιες. Σφαῖρες πέρασαν δεξιά κι' ἀριστερά καὶ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Πῆδησε πρὸς τὰ πίσω ἄρπαξε τὴν καρέκλα καὶ τὴν πέταξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κέρτις. Ὑστερα ἀδιαφορώντας γιὰ τὸν κίνδυνο σάλταρε στὸ μιὰ νοιχτο παράθυρο. Τὸ λαστιχένιο κορμί του τινάχτηκε σὰ βολίδα πρὸς τὰ ἔξω. Ἐπεσε στὸ ὑγρὸ χῶμα καὶ τρέχοντας ἔφτασε πίσω ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο. Οἱ σφαῖρες ἔπεφταν βροχὴ γύρω του. Γλύστρησε στὸ αὐτοκίνητο, μὲ τὸ ὁποῖο τὸν εἶχαν μεταφέρει ὡς ἐκεῖ οἱ συμμορίτες, καὶ σάλταρε μέσα. Τὰ ματῖα του λάμπανε. Ἄρπαξε τὸ τόμιγκαν πού ὑπῆρχε ἐκεῖ καὶ περίμενε. Εἶδε τὶς μορφές τῶν τεσσάρων συμμοριτῶν νὰ χάνονται ἀπὸ τὸ παράθυρο. Περίμενε καὶ χαμογέλασε καθὼς τοὺς εἶδε νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὴν πόρτα. Μαζί τους ἦταν καὶ τὸ λυκόσκυλο.

— Δὲν πρέπει νάναι μακρῶς!, ἀκούστηκε γεμάτη λύσσα ἡ φωνὴ τοῦ κουτσοῦ ἀρχιγικάνγκστερ. Ρίχτε του στὸ φαχνό. Δὲν ἔχει πιστόλι μαζί του.

Οἱ τέσσερις σκιές γλύστρησαν πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ Τζόε Ντικ πίεσε τὴ σκανδάλη. Γλώσσες φωτιάς βγήκαν ἀπὸ τὴν κάννη τοῦ τόμιγκαν. Ἡ κάννη διέγραψε ἕνα τόξο καὶ τὰ καφτὰ μολύβια τοῦ τόμιγκαν ἔφυγαν σφυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τῶν συμμοριτῶν. Οἱ

ριπές τούς θέρισαν. Τους είδε να χοροπηδούν και να πέφτουν σαν ώριμα στάχυα στο χώμα. Το λυκόσκυλο ώρμησε ούρλιαζοντας. Μιά καινούργια ριπή και τὸ σκυλί σταμάτησε να ούρλιαζει.

— 'Εν τάξει!, μουμούρισε ὁ Τζόε Ντίκ. Νομίζω πὼς ἡ παροίστασι πήρε τέλος.

Μὲ τὸ αὐτάματο στὰ χέρια πλῆσιασε τούς συμμοριτες. Ἦταν νεκροί. Δυὸ βήματα πρὶ ἐκεῖ γαζωμένο ἀπὸ τὶς σφαίρες ἦταν τὸ λυκόσκυλο. Ὁ Τζόε Ντίκ κύτταξε τὸ ρολόι του. Οἱ φωσφορίζοντες δείχτες ἔδειχναν πὼς πλῆσιαζαν τὰ μεσάνυχτα. Ἐνα παράξενο χαμόγελο σχεδιάστηκε στὰ χεῖλη του. Τὰ μεσάνυχτα θὰ ἔρχοταν καὶ ὁ ἄλλος. Ἐκεῖνος πού μέχρι αὐτὴ τὴ στιγμή παρέμενε ἄγνωστος. Σ' αὐτὸν πού ὁ Μάκφιλδ εἶχε στείλει τὸ κρυπτογραφικὸ σημεῖωμα χρησιμοποιοῦντας ὠρισμένες λέξεις ἀπὸ τὶς σελίδες τοῦ μυθιστορήματος πού, ὅπως ξέρει ὁ ἀναγνώστης, εἶχε πέσει τόσο ἀπρόοπτα στὰ χέρια τοῦ δαιμόνιου ντέτεκτιβ. Ποιὸς νὰ ἦταν τάχα αὐτὸς πού μαζί μὲ τὸν Μάκφιλδ καὶ τὸν Κέρτις εἶχαν καταστρώσει τὸ σατανικὸ σχέδιο τῆς χρησιμοποίησεως τῆς Ἀκτίνας Ὀλέθρου; Σὲ λίγο θὰ τὸ μάθαινε. Γιατὶ δὲν εἶχε κοιμηθῆ ἀμφιβολία πὼς τὸ ραντεβου ἦταν ἐδῶ...

Ἀπὸ μακριὰ στὸ δημόσιο δρᾶμο φάνηκαν τὰ φῶτα ἐνὸς αὐτοκινήτου. Ὁ Τζόε Ντίκ ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ χτυ

πάη διαστικά. Ἔσυρε τὰ πῶματα τῶν συμμοριτῶν καὶ τὸ σκύλου πίσω ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ἔστερα γλύστρησε σὰν φάντασμα πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο καὶ περιήμε. Τὸ αὐτοκίνητο πλῆσιασε. Ἔστερα ἀπὸ πέντε λεπτά. Φρενάρειε πλάι στὰ δυὸ ἄλλα. Ἄνοιξε ἡ πόρτα τῆς θέσεως τοῦ σῶφερ καὶ κάποιος πήδησε ἀνάλαφρα στὸ χᾶμα. Προχώρησε ἀνυπόπτος πρὸς τὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ χωρὶς κοιμηθῆ προφύλαξι. Ἦταν ἀπολύτως βέβαιος πὼς δὲλα θὰ πῆγαιναν ἐν τάξει. Καθὼς ἔφτασε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα μιὰ λουριδα φωτὸς ἔπεσε στὸ πρόσωπό του καὶ τὸν φώτισε. Ἐνα πνιχτὸ ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως βγήκε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ντέτεκτιβ ὅταν εἶδε κί' ἀναγνώρισε αὐτὸ τὸ πρόσωπο. Τὰ χέρια του ἔσφιξαν νευρικά τὸ αὐτόματο καὶ σάλταρε μὲ προτεταμένον τὸ δπλο.

— Ἀκίνητος καὶ ψηλὰ τὰ κουλά σου κύριε διευθυντά!, εἶπε τραχειά.

Ὁ ἀγνωστος γύρισε ξαφνία σμένος κί' ἔκανε μιὰ κίνησι νὰ φέρῃ τὸ χεῖρι στὴ μασχάλη του.

— Εἶπα ἀκίνητος!, γρύλλισε ὁ Τζόε Ντίκ. Ἄν σαλέψης θὰ σὲ κόψω σὲ δυὸ κομμάτια μὲ μιὰ ριπή. Ψηλὰ τὰ χέρια.

Τὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου ἔγινε χλωμὸ καὶ βλέποντας πὼς κάθε ἀντίστασι ἦταν μάταια σήκωσε τὰ χέρια. Μ' ἕνα πῆδημα ὁ ντέτεκτιβ βρέθηκε κοντὰ του. Τὰ χέρια του κινήθηκαν γοργά. Τὸν ἐρέινησε

τού πήρε τὸ πιστόλι καὶ τὸν ἔδεσε. Ὑστερα τὸν ἔσπρωξε μὲ τὴν κάννη τοῦ ὄπλου τοῦ πρὸς τὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ. Ἐκεῖνος προχώρησε χλωμὸς πάντα καὶ ἀμίλητος.

— Δὲν τὸ περίμενα ἀπὸ σένα Ἔριχ Ντάρσεν!, εἶπε ὁ ντέτεκτιβ καθὼς τὸν ὑποχρέωνε νὰ καθήσῃ σὲ μιὰ καιρέκλα. Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῶν τε λωνειῶν τοῦ Κράτους συνέταρος μὲ τὸν ἀρχηγικώτερον Μάικλ Κέρτις! Ἔτσι ἐξηγεῖται τώρα πῶς αὐτὸς ὁ ἀρχικὰ κούργος ἔμαθε πῶς στὴν προβλήτα 24 ἀνάμεσα στ' ἄλλα κιβώτια ὑπῆρχε καὶ τὸ μὴχάνημα μὲ τὴν Ἀκτίνα Ὀλέθρου! Ὁ κόσμος θὰ ξαφνιασθῆ ὅταν διαβάσῃ αὐριο τὶς ἐφημερίδες...

— Εἶσαι ἕνα φίδι, Τζόε Ντικ! μούγγρισε ὁ Ντάρσεν. Ὁ ντέτεκτιβ γέλασε.

— Ναὶ Ἔριχ Ντάρσεν. Γινομαί φίδι μὲ πολὺ μάλιστα δηλητήριο ὅταν πρόκειται νὰ διαγκώσω κάποιον συχαμερὲς ὑαίνες σὰν καὶ σένα!

Ὑστερα κατεβύθηκε στὸ τηλέφωνο. Σχημάτισε ἕνα νουμέρο στὸ καιντράν καὶ ζήτησε τὸν ἐπιθεωρητὴ Τόρενσον.

— ὦ!, Τζόε!, ἀκούστηκε μιὰ γλυκεῖα γυναικεῖα φωνή. Εἶσαι ζωντανὸς λοιπὸν ἀκόμα ἀγαπῆ μου;

— Μὰ φυσικὰ, Λύντια!, ἀπάντησε γελώντας ὁ ντέτεκτιβ. Τόσο πολὺ ὥστε δὲν βλέπω τὴν ὥρα νὰ σὲ πάρω στὴν ἀγκαλιά μου. Δώσε μου τώρα τὸν Τόρενσον.

— Ἄλλο, Τζόε!, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ ἀστυνομικοῦ ἐπιθεωρητοῦ. Μόλις γύρισα ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Μάικφιλδ. Ψαρέψαμε τὸν ἴδιο καὶ τοὺς ἀνθρώπους του. Ἐπίσης ψαρέψαμε καὶ τὸν φίλο σου τὸν Ρούντυ. Ἐσὺ ποὺ βρίσκεσαι;

Τοῦ εἶπε μὲ δυὸ λόγια τί εἶχε συμβῆ καὶ τὸν κατατόπισε γιὰ τὸ μέρος ποὺ βρίσκόταν.

— Στείλε μιὰ νεκροφόρα νὰ φορτώσουν τὸν Κέρτις καὶ τὴν παρέα του!, εἶπε ὁ ντέτεκτιβ. Ἐπίσης κι' ἕνα φορητὸ νὰ παραλάβῃ τὸ κιβώτιο μὲ τὴν Ἀκτίνα Ὀλέθρου. Σοῦ ἔχω καὶ μιὰ ἄλλη ἔκπληξι! Μὴν ἀργήσῃς μονάχα γιὰτί εἶμαι πολὺ βιαστικὸς μιὰ καὶ τὸ κορίτσι μου ἡ Λύντια ξαναγύρισε στὴ Νέα Ὠρκή.

Ὁ Τόρενσον γέλασε. — Ὁκέυ Τζόε! Φτάσαμε! Κι' ἡ Λύντια εἶναι ἐπίσης βιαστικὴ!

Ὁ Τζόε Ντικ ἄφησε τὸ ἀκουστικὸ καὶ ἀναψε τσιγάρο. Στὸ πρόσωπό του ἀπλωνόταν τῶρα ἡ γαλήνια ἔκφρασι τοῦ ἀνθρώπου ποὺ εἶχε κάνει τὸ καθήκον του...

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφεὺς : Π. ΠΕΤΡΙΤΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις

Τ Ζ Ο Ε Ν Τ Ι Κ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 — 'Αριθμός 4 — Τιμή δραχμαί 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41. Οικονομικός Δ/ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη.
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι

Τὸ ἐπόμενον τεύχος τοῦ ΤΖΟΕ ΝΤΙΚ, τὸ 5, ποὺ κυκλοφορεῖ τὸ ἐρχόμενο Σάββατο μετὸν τίτλο

ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

εἶναι ἓνα τεύχος θαύμα! Ὁ θρυλικὸς Τζόε Ντίκ γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ δρίσκεται ἀντιμέτωπος μετὸ θάνατο καὶ κατορθώνει πάλι νὰ τὸν νικήσῃ, ἐπιστρατεύοντας τὴ δύναμί του καὶ τὴν ἐξυπνάδα του. Καταπληκτικὲς σκηνὲς ἀγωνίας καὶ ἥρωϊσμοῦ συνθέτουν τὸ ἐπόμενον τεύχος τοῦ ΤΖΟΕ ΝΤΙΚ, ποὺ εἶναι ἀληθινὸ ἀριστοῦργημα καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸ χάσῃ κανεὶς!

Η ΜΙΑ ΚΑΤΟΠΙΝ ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ
ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΤΙΚΕΣ
ΟΙ ΑΝΑΦΟΡΕΣ...

ΑΠΟΤΥΧΙΑ, ΠΑΝΤΟΥ!
ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΠΟΣ ΠΟΥΘΕΝΑ
ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ
ΠΛΕΟΝ ΟΥΡΑΝΙΟ 345...

ΜΟΝΟΝ ΕΝΑΣ ΔΕΝ
ΕΙΧΕ ΑΝΑΦΕΡΕΙ ΑΚΟ-
ΜΑ... Ο ΚΟΥΛ-ΖΟΥ.
ΚΑΙ Ο ΟΠΟΙΟΣ ΕΙΧΕ
ΠΑΕΙ ΣΤΟΥ ΠΛΑΝΗ-
ΤΗ ΓΗ! ΔΥΟ ΤΡΙΜΗΝΑ
ΕΙΧΑΝ ΠΕΡΑΣΕΙ ΧΩΡΙΣ
ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΟΥ... ΚΑΙ ΜΕ
ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΕΩΣ ΝΑ ΔΩ
ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ.

ΤΟΥ ΒΡΗΚΑ, ΜΑ.. ΠΕΘΑΜΕΝΟ!
ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΤΑ ΟΡΓΑΝΑ ΜΟΥ
ΣΥΝΕΛΑΒΑΝ ΚΑΤΙ ΑΟΡΑΤΑ ΚΥ-
ΜΑΤΑ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΤΟΠΟΘΕΤΗ-
ΘΗ ΓΥΡΩ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΣΟΥ.

ΤΑ ΕΙΧΕ ΒΑΛΕΙ Ο ΚΟΥΛ-ΖΟΥΝ,
ΓΙΑ ΝΑ ΔΕΙΞΗ ΠΟΣ ΕΙΧΕ ΤΟΠΟ-
ΘΕΤΗΣΕΙ ΜΙΑ ΤΗΛΕΠΑΘΗΤΙΚΗ
ΕΙΔΗΣΗ ΣΤΟΝ ΕΓΚΕΦΑΛΟ ΣΟΥ
... ΕΝΑΣ ΤΡΟΠΟΣ ΠΟΥ ΜΕΤΑ-
ΧΕΙΡΙΖΟΜΑΣΤΕ ΕΜΕΙΣ... ΟΤΑΝ
Ο ΑΠΟΣΤΟΛΕΥΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ
Ο ΙΔΙΟΣ ΝΑ ΣΤΕΙΛΗ ΤΟ ΜΗΝΥ-
ΜΑ ΤΟΥ.

Ο ΗΡΟΣ ΑΤΟΡΕΙ ΤΟΣΟ ΠΟΥ
ΞΑΦΝΙΚΑ ΓΟΥΣΤΡΑΕΙ...

ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΚΑΤΑΛΑΒΑ
ΠΟΣ Ο ΚΟΥΛ-ΖΟΥΝ ΣΟΥ
ΕΙΧΕ ΑΠΟΘΗΚΕΥΣΕΙ ΣΗ-
ΜΑΝΤΙΝΟ ΜΗΝΥΜΑ ΣΤΟΝ
ΕΓΚΕΦΑΛΟ ΣΟΥ, ΠΑΡ' ΟΛΟ
ΠΟΥ ΕΣΥ ΔΕΝ ΕΙΧΕΣ ΙΔΕΑ.

ΒΟΗΘΕΙΑ